

PETRU LOGA

Viața trăită în NEPRIHĂNIREA lui Hristos

ALBA IULIA 2025

**Ai experimentat cu adevărat neprihănirea Lui Dumnezeu?
Este viața ta transformată de Dumnezeu sau doar influențată de oameni?
Trăiești cu adevărat o viață de ucenicie față de Hristos?
Descoperă răspunsul!**

**„Comoara câștigată printr-o limbă mincinoasă este o deșertăciune care fuge
și este o cursă a morții.” Proverbe 21:6**

**„Ca o potârniche care clocește ouă pe care nu le-a ouat, așa este cel ce strânge bogății pe
nedrept: în mijlocul zilelor lui trebuie să le părăsească și la urmă nu este decât un nebun.”
Ieremia 17:11**

„Vai de cel ce își zidește casa cu nedreptate și odăile cu nelegiuire!” Ieremia 22:13

PETRU LOGA

**Viața trăită în
NEPRIHĂNIREA
lui Hristos**

ALBA IULIA 2025

**Împărăția lui Dumnezeu este neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt.
Romani 14:17**

**Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului:
oricine nu trăiește în neprihănire nu este din Dumnezeu.
1 Ioan 3:10**

**El face pe cei smeriți să umble în ce este drept,
El învață pe cei smeriți calea Sa. Psalmul 25:9**

**Oamenii dedați la rău nu înțeleg ce este drept,
dar cei ce caută pe Domnul înțeleg totul. Proverbe 28:55**

**Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou,
în care va locui neprihănirea. 2 Petru 3:13**

ISBN 978-973-0-42753-0

Cuprins

1. Introducere.....	pag. 2
2. Neprihănirea lui Dumnezeu — esența Împărăției.....	pag. 3
3. Viața trăită în neprihănire — semnul nașterii din Dumnezeu.....	pag. 5
4. Neprihănirea diluată — o trăire sub standardul ceresc.....	pag. 7
5. Câștigul nedrept în lumina neprihănirii lui Dumnezeu.....	pag. 10
6. Avantajele câștigului nelegiuit — Dulce la început, amar la sfârșit....	pag. 18
7. Restituirea — un pas spre pocăință autentică.....	pag. 20
8. Cu Dumnezeu pe buze, cu Iuda în inimă: înșelarea conștiinței.....	pag. 26
9. Adevăratul Isus — disprețuit și nebăgat în seamă.....	pag. 28
10. Când Biserica închide ochii la câștigul nelegiuit.....	pag. 32
11. Chemare la ucenicie.....	pag. 34

1. Introducere

Trăim într-o vreme în care valorile morale sunt tot mai confuze, iar adevărul este adesea denaturat, minimalizat sau pus sub semnul întrebării. Astăzi, lucruri care odinioară erau considerate păcat sunt prezentate ca fiind acceptabile, normale sau chiar demne de promovat.

Tot mai frecvent, plăcerile de o clipă ale păcatului — precum căutarea divertismentului lumesc sau expunerea la medii care încurajează firea pământească — sunt adoptate fără discernământ de către cei ce se numesc creștini. Aceste alegeri nu doar că slăbesc mărturia, ci aduc ocară Numelui lui Dumnezeu, compromițând chemarea la sfințenie și separare de lume.

Neprihănirea lui Dumnezeu — o temă centrală a Scripturii — nu mai stârnește interes, pentru că lovește direct în practicile nedrepte și în obiceiurile păcătoase ale multora care pretind că sunt născuți din Dumnezeu.

Asemenea unei pandemii, dorința de câștig obținut prin mijloace necinstite s-a răspândit în mijlocul creștinătății, afectând conștiințele și slăbind mărturia celor care ar trebui să trăiască în lumină. Integritatea este tot mai des sacrificată în favoarea interesului personal, iar sfințenia este înlocuită cu o moralitate relativă — flexibilă și adaptată împrejurărilor.

Păcate precum mânia, nesupunerea față de autorități sau consumul de conținut firesc sunt tot mai ignorate, deși Scriptura ne avertizează că ele ne despart de Împărăția lui Dumnezeu. Defăimarea, de asemenea, nu mai este considerată un păcat grav, ci o formă acceptabilă de exprimare — tolerată azi în biserica care spune că este a lui Hristos.

În vremurile actuale, marcate de o profundă rătăcire spirituală, biserica își pierde tot mai mult identitatea, devenind tot mai asemănătoare cu lumea. Valorile Împărăției sunt înlocuite cu opinii personale, iar chemarea la sfințenie este adesea redusă la tăcere din teama de a nu pierde acceptarea și popularitatea. În loc să fie o lumină care strălucește în întuneric, biserica a ajuns să fie doar o umbră palidă a ceea ce ar trebui să fie — o mărturie vie a caracterului lui Hristos.

Se predică un „Isus” care nu cere mai nimic, care nu mustră, care nu solicită o viață trăită în neprihănirea Lui — un Isus fals, convenabil, care nu deranjează conștiința. Într-un asemenea cadru, neprihănirea omului — bazată pe aparențe, justificări personale și standarde schimbătoare — este adesea confundată cu neprihănirea lui Dumnezeu, care este sfântă, dreaptă și neschimbătoare. Scriptura avertizează în Proverbe 14:12 asupra acestui pericol: **„Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte.”**

În acest context, broșura „Viața trăită în neprihănirea lui Hristos” vine ca un strigăt clar — profetic — chemându-ne să ne întoarcem la standardul ceresc: la neprihănirea care izvorăște din caracterul sfânt al lui Dumnezeu. Această lucrare

nu este o reflecție teologică, ci este o chemare urgentă la o ucenicie autentică, la o trăire care reflectă lumina Împărăției lui Hristos în fiecare aspect al vieții noastre.

Ea nu oferă confort spiritual, ci provoacă o cercetare profundă a inimii. Nu flatează firea omenească, ci o confruntă cu realitatea păcatului, cu nevoia de pocăință autentică și cu prețul pe care trebuie să-l plătească cel ce alege să trăiască în neprihănirea lui Dumnezeu — un preț care include renunțarea la sine, pierderi materiale, suferință, respingere și chiar prigoană.

Este o invitație la o viață trăită în lumină, în adevăr, în ascultare de poruncile lui Hristos. Este o chemare la transparență, la renunțarea la câștigul necinstit, la despăgubirea celui păgubit și la o despărțire sfântă de orice formă de compromis.

Ne dorim să fie un ghid spiritual care scoate la lumină discrepanța profundă dintre valorile eterne ale Împărăției lui Dumnezeu și valorile împărăției întunericului, care domină lumea religioasă. Ea nu doar informează, ci confruntă conștiința, chemând cititorul să aleagă între două realități incompatibile.

Împărăția lui Dumnezeu se înalță pe temelia neprihănirii Lui, fiind o împărăție a dreptății absolute, în care curăția și integritatea definesc caracterul celor ce se află în ea. Scriptura ne descoperă că sufletele flămânde și însetate după această viață curată dau năvală în ea, dorind cu ardoare să trăiască potrivit valorilor ei. Așa cum este scris: „**Împărăția se ia cu năvală...**” (Matei 11:12).

În contrast, împărăția întunericului promovează valori contrare: defăimare, corupție, câștig necinstit, minciună, imoralitate, nesupunere față de autorități și multe altele. Acestea nu sunt doar abateri sociale, ci păcate care, potrivit Scripturii, îi exclud pe oameni de la moștenirea Împărăției lui Dumnezeu: „Nu vă înșelați: **...nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici răpitorii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.**” (1 Corinteni 6:9–10)

Broșura cheamă pe fiecare cititor la o despărțire radicală de păcat, la o pocăință autentică și la o viață trăită în lumina neprihănirii divine.

2. Neprihănirea lui Dumnezeu — esența Împărăției Lui

Împărăția lui Dumnezeu nu este o domnie ca oricare alta. Este o împărăție a dreptății absolute, unde fiecare hotărâre este dreaptă, fiecare judecată este curată și fiecare acțiune este în deplină armonie cu adevărul.

Împărăția este condusă de Dumnezeu Însuși. El este Împăratul neprihănirii — nu doar pentru că face ce este drept, ci pentru că El este dreptatea însăși.

Neprihănirea nu este o calitate pe care o adoptă, ci o realitate care izvorăște din natura Sa. El nu poate fi nedrept, nu poate fi părtinitor, nu poate greși. În El nu există umbră de schimbare, iar tronul Său este întemeiat pe dreptate și adevăr. „**Dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Tău** de domnie; bunătatea și credincioșia sunt înaintea Feței Tale.” — Psalmul 89:14

A-L recunoaște pe Dumnezeu ca Împărat al neprihănirii înseamnă a accepta valorile Împărăției Lui, în care **nu există niciun fel de nedreptate**. Este chemarea de a trăi nu după standardele fluctuante ale lumii, ci după valorile veșnice ale cerului.

Neprihănirea lui Dumnezeu nu este doar o virtute morală sau o conduită religioasă aleasă — ea este însăși expresia caracterului Său. Este standardul absolut al curăției, al dreptății și al adevărului care guvernează Împărăția Sa.

Într-o lume în care binele și răul sunt tot mai relativizate, neprihănirea Lui rămâne neschimbată, sfântă și veșnică. Ea nu se adaptează timpului, nu se negociază și nu se diluează. Este lumina care nu poate fi amestecată cu întunericul și temelia pe care se clădește tot ce este plăcut înaintea lui Dumnezeu.

Neprihănirea nu este un ideal abstract, ci o realitate, prezentă în Împărăția lui Dumnezeu, unde domnesc dreptatea, adevărul, sfințenia și dragostea curată. Ea nu tolerează minciuna, nedreptatea, lăcomia sau viclenia, ci le exclude complet. În această neprihănire nu există loc pentru întuneric, pentru că **„Dumnezeu este lumină, și în El nu este întuneric”** (1 Ioan 1:5).

În Împărăția lui Dumnezeu nu există: minciună, înșelăciune sau manipulare, lăcomie, iubire de bani sau dorință de putere, mândrie, egoism sau dorință de înălțare de sine, imoralitate, necurăție sau gânduri rușinoase, ură, răzbunare, bârfă sau vorbire distructivă, corupție, nedreptate sau favoritism.

În schimb, Împărăția lui Dumnezeu este plină de: adevăr și transparență, dreptate și echitate, sfințenie și curăție morală, integritate, dragoste jertfitoare și compasiune, blândețe, smerenie și răbdare, bucurie, pace și încredere deplină în Dumnezeu, ascultare de voia lui Dumnezeu din inimă, părtășie sinceră și unitate între cetățenii Ei.

Aceasta este neprihănirea la care suntem chemați — nu una superficială sau exterioară, ci la dreptatea absolută a lui Dumnezeu, o dreptate care nu se schimbă și nu face compromisuri, după standardul Împărăției lui Dumnezeu. (Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și **neprihănirea Lui**. Matei 6:33)

Neprihănirea lui Dumnezeu nu este o idee abstractă, ci o realitate vie, care luminează și atrage sufletul sincer, însetat de adevăr. Este perfectă, curată și aducătoare de pace — o lumină care nu doar expune întunericul, ci oferă o cale spre asemănarea cu Hristos. Așa cum spune Deuteronom 32:4: „El este Stânca; lucrările Lui sunt desăvârșite, **căci toate căile Lui sunt drepte; este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat.**”

Când Scriptura spune că „în El nu este nici o nedreptate”, ea afirmă cu tărie că Dumnezeu nu acționează cu viclenie, nu ascunde intenții, nu manipulează. În relația Sa cu omul, Dumnezeu este complet transparent, sincer și drept. Nu există în El niciun pic de ascunziș, nicio umbră de înșelăciune, nici măcar o abatere subtilă de la adevăr.

El este drept în cele mai mici lucruri. Nu spune adevărul pe jumătate. Nu este

părtinitor. Nu favorizează pe cineva pe nedrept. Este obiectiv în tot ceea ce face, echitabil, neinfluențat de aparențe sau interese. Nu înșală, nu promite fără să împlinească, nu judecă superficial. Dreptatea Sa este absolută, fără fisură, fără compromis, fără excepție.

Aceasta este imaginea lui Dumnezeu: Stânca — stabil, neschimbător, demn de încredere. El este modelul suprem al neprihănirii, iar această neprihănire a Lui este ținta celor care o caută cu sinceritate. Nu este o neprihănire omenească — limitată, relativă sau întemeiată pe eforturi proprii — **ci neprihănirea lui Dumnezeu însuși: sfântă, desăvârșită și neschimbătoare.**

3. Viața trăită în neprihănire — semnul nașterii din Dumnezeu

Domnul Isus spune: „**Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire**, căci ei vor fi săturați!” — Matei 5:6 Această foame și sete nu sunt trupești, ci spirituale. Ele descriu o dorință profundă, arzătoare, după dreptatea lui Dumnezeu — o viață curată, dreaptă, fără urmă de compromis. Este dorința celui care simte golul lăsat de păcat, care recunoaște nevoia de curăție și care nu se mulțumește cu aparențe religioase sau cu justificări omenești.

Imaginează-ți un om răătăcit în mijlocul unui deșert, **fără apă și fără hrană**. În acea stare de epuizare și disperare, nu are nevoie de explicații despre hidratare sau teorii despre nutriție. Setea lui este reală, urgentă, vitală. Nu se mulțumește cu vorbe, ci caută cu disperare apa care îi poate salva viața.

Așa este și sufletul flămând și însetat după neprihănire. Nu are nevoie de concepte teologice abstracte sau de definiții doctrinare, ci de neprihănirea în care trăiește Dumnezeu care să-i transforme viața. Nu teologia este nevoia, ci trăirea zilnică în curăția și lumina neprihănirii lui Dumnezeu. Sufletul care tânjește după neprihănirea Lui nu caută doar să înțeleagă, ci să fie pătruns, curățit și condus de ea, pentru ca viața lui să reflecte caracterul sfânt al Celui care este neprihănirea însăși.

Această dorință nu este superficială, ci profundă — o foame care vine din conștientizarea propriei nevoi, din recunoașterea că nimic altceva nu poate aduce pace, sens și viață adevărată. Cel flămând după neprihănire nu se mulțumește cu aparențe religioase, ci caută din toată inima să dobândească neprihănirea Domnului. Aceasta înseamnă că tânjește din toată ființa să fie:

- Integru — adică întreg, fără fisuri morale. De exemplu, refuză să copieze, să fure, să mintă chiar și atunci când adevărul îl costă, pentru că vrea să rămână curat.
- Cinstit — trăiește cu transparență, fără intenții ascunse. Nu poartă nimic din ce este al altora, și nu ascunde adevărul pentru a-și proteja imaginea.
- Just — ia decizii bazate pe adevăr, nu pe emoții sau interese personale. Când trebuie să aleagă între ce este popular și ce este corect, alege ce este corect.
- Echitabil — tratează pe fiecare cu aceeași măsură. Nu face diferențe între

oameni pe baza statutului, ci vede valoarea fiecăruia prin ochii lui Dumnezeu.

- Nepărtinitor — judecă fără favoritisme. Nu se lasă influențat de presiuni sociale sau de relații personale atunci când trebuie să aplice dreptatea.

- Neabătut — rămâne ferm în ceea ce este corect, chiar și când este singur sau când contextul îl împinge spre compromis.

În schimb, cel care nu simte foamea după neprihănire nu caută și nu primește. Consideră valorile lui Dumnezeu incomode sau prea stricte, preferând o moralitate adaptată propriilor interese. Astfel, se împotrivește luminii care îl cheamă la schimbare.

Discrepanța este evidentă: cel flămând aleargă spre lumină, atras de viața pe care o oferă neprihănirea, în timp ce cel împotrivor o respinge, preferând întunericul confortabil al propriei justificări. Unul este deschis, gata să fie săturat, iar celălalt rămâne gol — nu pentru că Dumnezeu nu oferă, ci pentru că refuză să primească. Este diferența dintre dorința sinceră de schimbare și împotrivirea încăpățanată față de adevăr. Cel flămând recunoaște nevoia și se apropie, cel sătul se închide și se îndepărtează.

Domnul Isus nu spune „ferice de cei care discută despre neprihănire” sau „de cei care o analizează”, ci „ferice de cei flămânzi și însetați” — adică de cei care o doresc cu toată ființa lor. Și promisiunea este clară: „căci ei vor fi săturați”. Dumnezeu nu ignoră foamea sinceră, ci o răsplătește cu viață, cu pace și cu prezența Sa.

Neprihănirea (sau dreptatea) nu este doar o virtute printre altele, ci este temelia vieții în Împărăția lui Dumnezeu. Ea nu este opțională, ci definitorie. Este ceea ce ne identifică ca cetățeni ai cerului și ceea ce face ca lumina noastră să strălucească în întunericul lumii. În această Împărăție, neprihănirea nu este un ideal abstract, ci o realitate trăită — o viață în armonie cu caracterul sfânt al lui Dumnezeu, care este Împăratul neprihănirii.

Ea este sursa păcii, a odihnei și a bucuriei reale. Nu este un concept abstract, ci o realitate vie — **semnul nașterii din Dumnezeu** și scopul final al mântuirii. Cel care trăiește în neprihănirea lui Dumnezeu gustă din plinătatea Împărăției, pentru că viața lui este în armonie cu caracterul divin. Dar cel care iubește întunericul, chiar dacă rostește cuvinte sfinte, rămâne departe de această realitate.

Apostolul Ioan afirmă clar: „Dacă știți că El este neprihănit, să știți și că **oricine trăiește în neprihănire este născut din El**” (1 Ioan 2:29) Acest verset oferă un criteriu simplu, dar profund: **trăirea în neprihănire este dovada nașterii din Dumnezeu**. Nu este suficient să afirmi că ești credincios — viața trebuie să reflecte caracterul Celui în care spui că crezi. Dacă Dumnezeu este neprihănit, atunci cei născuți din El vor manifesta în mod concret și constant neprihănirea Lui.

Această realitate este mai mult decât o alegere morală — este o mărturie a identității spirituale. Cei născuți din Dumnezeu **poartă în ei „codul genetic” al neprihănirii**, pentru că au fost zămisliti din Duhul Sfânt. Așa cum un copil poartă

trăsăturile părinților săi, tot așa, omul născut din Dumnezeu va reflecta natura Tatălui ceresc. Neprihănirea izvorăște din interior, ca o expresie naturală a unei vieți regenerate.

Așa cum spune Scriptura: „Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus, **iată că toate lucrurile s-au făcut noi**” (2 Corinteni 5:17). Această „făptură nouă” nu este doar o etichetă spirituală, ci o realitate vizibilă în viața celui născut din nou.

Unul din „lucrurile noi” pe care Dumnezeu le aduce în viața credinciosului este și neprihănirea — nu una omenească, relativă și schimbătoare, ci neprihănirea lui Dumnezeu, care se manifestă printr-o viață transformată, trăită în integritate.

Dacă această neprihănire nu se află în centrul noii vieți, ci este absentă sau marginalizată, atunci este un semn clar că nașterea din nou nu s-a produs cu adevărat, iar omul continuă să trăiască în vechile tipare, fără să fi fost înnoit în mod autentic de Duhul lui Dumnezeu.

Așadar, dacă neprihănirea nu este una dintre realitățile vizibile ale vieții noastre, este un semn clar că procesul de înnoire nu a avut loc cu adevărat. Nașterea din nou produce o viață nouă — iar această viață poartă amprenta neprihănirii lui Dumnezeu.

Scriptura nu lasă loc de îndoială: „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului: **oricine nu trăiește în neprihănire nu este din Dumnezeu.**” (1 Ioan 3:10)

Acest verset subliniază o realitate spirituală profundă: neprihănirea nu este opțională pentru cel născut din Dumnezeu. Lipsa unei vieți drepte și curate nu este doar o slăbiciune, ci **un semn clar al unei inimi care nu aparține Împărăției.**

A trăi în neprihănire înseamnă a trăi în prezența lui Dumnezeu, în armonie cu voia Sa, în lumina adevărului Său. Este o viață în care Hristos trăiește în noi, iar noi devenim ambadori ai neprihănirii Împărăției Sale chiar aici, pe pământ.

4. Neprihănirea diluată — o trăire sub standardul ceresc

Unul dintre cele mai subtile pericole spirituale este tendința omului religios, datat la păcat, de a-și construi un standard diluat de neprihănire, pentru a-și păstra iluzia că este pe drumul mântuirii.

În loc să privească la neprihănirea lui Dumnezeu și să se conformeze acestui standard absolut, el redefineste ce înseamnă „a fi credincios”, alegând o versiune convenabilă, care nu cere renunțare, pocăință reală și schimbare profundă. Această autoamăgire este alimentată de lipsa cunoașterii Scripturilor, în care este descoperit planul lui Dumnezeu — acela de a aduce omul la înălțimea staturii lui Hristos.

Așa cum spune Scriptura în Efeseni 4:13, Dumnezeu „a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea

sfinților... până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, **la starea de om mare, la înălțimea staturii plinății lui Hristos.**”

Cei mai mulți își bazează speranța mântuirii exclusiv pe mila lui Dumnezeu, fără să înțeleagă că această milă nu este o scuză pentru a rămâne neschimbați, ci o oportunitate oferită de Dumnezeu pentru transformare.

Gândirea de tipul „Dumnezeu este milostiv, deci voi fi mântuit indiferent de viața mea” ignoră faptul că mila lui Dumnezeu este întotdeauna însoțită de chemarea la sfințenie.

Această mentalitate contribuie la subevaluarea standardului ceresc, deoarece **omul nu mai simte nevoia să se conformeze neprihănirii lui Hristos.** În loc să vadă harul ca un sprijin pentru a se ridica la statura lui Hristos, o folosește ca justificare pentru stagnare spirituală. Astfel, nu mai caută o viață transformată, ci doar o consolare emoțională.

Scriptura ne arată că harul lui Dumnezeu nu este menit să ne mențină într-o stare de confort spiritual, ci să ne conducă la o viață transformată prin pocăință.

Așa cum spune Scriptura în Tit 2:11-12: „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață să o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie.”

Când este înțeles greșit, harul devine un pretext pentru a evita confruntarea cu păcatul, renunțarea la sine și procesul dureros, dar necesar, al sfințirii.

Astfel, discernământul spiritual este afectat, iar omul ajunge să ignore **scopul final al mântuirii — asemănarea cu Hristos.** În loc să se lase transformat după modelul divin, el își creează propriile criterii de evaluare spirituală.

Această abordare generează o versiune diluată a neprihănirii, în care omul își rezervă dreptul de a decide ce păcate sunt grave și ce pot fi tolerate. El hotărăște care aspecte ale vieții trebuie schimbate și ce poate rămâne neschimbat. Este o formă subtilă de auto-justificare, în care păcatul este minimalizat, iar conștiința este liniștită prin comparație cu faptele altora, nu prin raportare la standardul lui Dumnezeu.

Păcate precum beția, curvia sau fumatul sunt ușor recunoscute ca fiind grave și condamnabile. Însă standardul diluat se manifestă atunci când alte păcate — mai subtile sau acceptate social — sunt ignorate, minimalizate sau tolerate.

Această abordare creează iluzia unei vieți curate, dar în realitate ascunde o neprihănire falsă, construită pe criterii omenești, nu pe standardul lui Dumnezeu. Astfel, păcatul continuă să lucreze în ascuns, sub masca unei vieți religioase.

Chemarea lui Dumnezeu este clară: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu **și neprihănirea Lui.**” (Matei 6:33) — nu este o invitație la o moralitate selectivă, ci la o viață înaltă, trăită după modelul lui Hristos. Nu este vorba despre câteva ajustări exterioare sau gesturi religioase, ci despre o transformare radicală,

conform standardului ceresc al lui Dumnezeu.

Neprihănirea autentică nu este relativă, ci este neprihănirea lui Dumnezeu — absolută, sfântă și neschimbătoare. Ea nu se adaptează preferințelor omului, ci îl cheamă pe om să se conformeze caracterului divin.

Doar aspirând la această neprihănire absolută putem fi vrednici de a fi „cetățeni împreună cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu”, așa cum spune Efeseni 2:19: „Așadar, voi nu mai sunteți străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu.”

În lumina acestei neprihăniri a lui Dumnezeu, trebuie să ne cercetăm nu doar în privința păcatelor evidente, ci și a celor acceptate de cei mai mulți care se consideră născuți din Dumnezeu, dar care rămân păcate în ochii Săi și ne fac nevrednici de a fi cetățeni împreună cu sfinții, oameni din casa Lui.

Exemple de păcate ignorate — diluate, dar reale și neacceptate în Împărăția lui Dumnezeu: Sustragerea taxelor și a datoriilor legale, defăimarea sau vorbirea de rău, mânia necontrolată, consumarea de conținut firesc (TV, internet), plajele și piscinele — expunerea trupului, nesupunerea față de autorități (un exemplu — condus ilegal, încălcarea legii circulației pe drumurile publice), furtul obținut prin copiat...

În contrast cu neprihănirea, viața trăită în păcat — chiar dacă este mascată de o identitate religioasă — aduce neliniște, gol interior și nemulțumire. Omul care se declară credincios, dar continuă să trăiască în păcat, nu găsește odihna promisă de Dumnezeu.

Păcatul nu se limitează doar la fapte vizibile, ci include și atitudini și alegeri care contrazic caracterul lui Dumnezeu. Adevărata neprihănire cere o viață curată nu doar în aparență, ci în profunzimea motivațiilor și deciziilor noastre. De aceea, suntem chemați să privim cu sinceritate și curaj spre acele aspecte ale vieții care sunt adesea trecute cu vederea.

Un astfel de aspect, adesea trecut cu vederea, este câștigul obținut pe nedrept — un păcat larg răspândit, dar prea puțin confruntat. Deși justificat în multe contexte sau ignorat din obișnuință, acest tip de câștig, atunci când este practicat de cel ce pretinde că s-a născut din Dumnezeul neprihănit, aduce o ofensă gravă neprihănirii la care ne cheamă Hristos și sfidează dreptatea Împărăției lui Dumnezeu.

Mai mult decât atât, o viață necinstită aduce ocară Numelui lui Dumnezeu, așa cum spune Scriptura: „**Căci, din pricina voastră, este hulit Numele lui Dumnezeu între neamuri**” (Romani 2:24).

Apariția acestei broșuri este motivată de faptul că fenomenul câștigului necinstit a devenit alarmant, fiind răspândit îngrijorător de mult în rândul celor care se consideră născuți din nou.

Ea se dorește a fi atât un strigăt de alarmă, cât și un sprijin pentru cei care au fost induși în eroare să creadă că câștigul necinstit nu reprezintă un păcat grav — unul suficient de serios încât să împiedice nașterea din neprihănitul Dumnezeu.

5. Câștigul nedrept în lumina neprihănirii lui Dumnezeu

În Împărăția lui Dumnezeu, dreptatea nu este un detaliu opțional, ci o condiție fundamentală. Ea nu este decorativă, ci esențială — o expresie vizibilă a unei inimi transformate și a unei vieți înnoite, care trăiește în armonie cu caracterul lui Dumnezeu.

Această trăire nu vine din obligație religioasă, ci din dorința profundă a unei inimi flămânde și însetate după neprihănire — o inimă care tânjește după curăție, adevăr și lumină, și care nu se mulțumește cu aparențe, ci caută să reflecte în mod autentic sfințenia lui Dumnezeu.

Neprihănirea se reflectă în toate aspectele vieții, inclusiv în felul în care respectăm drepturile celorlalți. De aceea, orice câștig obținut pe nedrept — indiferent de formă — constituie o încălcare gravă a ordinii rânduite de Dumnezeu.

Nu este vorba doar de sustragerea directă a unui obiect, ci de orice formă de răpire a ceea ce nu ne aparține: lucruri materiale, bani, oportunități sau avantaje obținute pe nedrept.

Dreptatea lui Dumnezeu nu tolerează niciun fel de compromis. El nu doar interzice furtul, ci și pofta după ceea ce nu ne aparține. A râvni la bunurile altuia — fie materiale, fie sociale — înseamnă a contesta ordinea și dreptatea stabilite de Dumnezeu. Este o ofensă la adresa caracterului Său sfânt și o dovadă că inima nu este aliniată cu neprihănirea cerului.

A trăi în neprihănirea lui Dumnezeu înseamnă a fi **cinstit, integru, just, echitabil, nepărtinitor și neabătut** — chiar și atunci când nimeni nu vede, chiar și când contextul ar permite un compromis. În Împărăția lui Dumnezeu, fiecare alegere contează, pentru că ea reflectă cine suntem și cui aparținem.

În această lumină, **munca la negru** nu este doar o practică economică discutabilă, ci o fărâdelege — o formă de furt organizat, prin care se evită plata taxelor și se încalcă legile stabilite pentru binele comun. Deși este larg răspândită și adesea justificată prin nevoi personale sau lipsa de opțiuni, în ochii lui Dumnezeu ea rămâne o nelegiuire.

Prin evitarea acestor contribuții, societatea este privată de resursele necesare pentru educație, sănătate și protecție socială — în special pentru cei vârstnici care au muncit o viață întreagă. Respectarea obligațiilor legale nu este doar o chestiune de responsabilitate socială, ci și o expresie a dragostei față de aproapele și a supunerii față de ordinea rânduită de Dumnezeu.

Apostolul Pavel afirmă clar: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte. Căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu. De aceea, **cine se împotrivește stăpânirii se împotrivește rânduielii puse de Dumnezeu.**” (Romani 13:1-2)

Prin urmare, a lucra „la negru” sau a încuraja astfel de practici înseamnă

a sfida nu doar legea omenească, ci și rânduiala divină. Credinciosul este chemat să trăiască în lumină, cu integritate, chiar și atunci când alții aleg calea compromisului.

Scriptura condamnă fără echivoc câștigul obținut prin mijloace nedrepte: **„Nu te bucura, Israele... pentru că ai iubit o plată necurată în toate ariile cu graiu!”** (Osea 9:1)

Această mustrare adresată poporului Israel scoate în evidență gravitatea atașamentului față de câștigul material obținut prin compromisuri, în detrimentul binecuvântării divine. Când omul iubește profitul necurat, el se îndepărtează de sfințenia cerută de Dumnezeu și de părtășia cu El, manifestând caracterul lui Balaam. Scriptura spune despre Balaam că „a iubit plata fărădelegii” (2 Petru 2:15), arătând că setea de câștig l-a orbit și l-a determinat să aleagă nelegiuirea care duce la moarte. Cei care iubesc o plată necurată urmează aceeași calea morții.

Această realitate este confirmată în Ieremia 2:33, unde Dumnezeu spune: „Ce bine știi să-ți întocmești căile când este vorba să cauți ce iubești! **Chiar și la nelegiuire te deprinzi.**”

Acest verset arată că omul care este atras de lăcomie, fie sărac, fie bogat, își modelează conștient comportamentul pentru a-l susține, devenind tot mai priceput în nelegiuire. **„Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor;** și unii, care au umblat după ea, au răătăcit de la credință”. (1 Timotei 6:10)

Ascunderea veniturilor, evitarea impozitelor, corupția sau manipularea sunt forme de minciună și furt. Ele nu pot fi binecuvântate și mențin omul într-o stare de moarte spirituală, fiind în contradicție directă cu neprihănirea lui Dumnezeu. O astfel de practică nu doar că încalcă legea morală, ci contrazice caracterul sfânt al lui Dumnezeu, care urăște plata necurată și cere o viață trăită în adevăr și dreptate.

Orice formă de câștig obținut prin înșelăciune — fie că este vorba de evaziune fiscală, corupție sau manipulare — este o răzvrătire împotriva caracterului lui Dumnezeu. Aceste fapte nu sunt simple greșeli administrative sau „adaptări la context”, ci păcate care ne despart de Dumnezeu.

Dumnezeu nu poate socoti curat pe cel care ascunde veniturile și folosește mijloace nedrepte pentru câștig personal. Scriptura este categorică: **„Pot socoti Eu curat** pe cel ce are o cumpănă nedreaptă și greutatea strâmbe în sac?” (Mica 6:11)

Această întrebare retorică exprimă indignarea divină față de ipocrizia celor care pretind a fi neprihăniți, dar când trebuie să declare venitul lor folosesc „măsuri strâmbe” — simbol al înșelăciunii și al câștigului necinstit.

Furtul taxelor poate părea un câștig financiar, dar în realitate nu aduce niciun beneficiu durabil. **„Comorile câștigate pe nedrept nu folosesc la nimic,** dar neprihănirea izbăvește de la moarte.” (Proverbe 10:2) Ele nu oferă protecție, nu aduc pace și nu dau viață. Numai neprihănirea — adică trăirea în adevăr și dreptate — izbăvește. Ascunderea veniturilor pentru a evita plata impozitelor, precum și complicitatea dintre angajator și angajat în obținerea unor beneficii financiare

necuvenite — toate acestea sunt forme de „cântar mincinos”.

Dumnezeu nu doar că le respinge, ci le numește urâciune — ceva profund ofensator pentru natura Sa sfântă și dreaptă. **„Cântarul mincinos este o urâciune înaintea Domnului,** dar cântarul drept Ți este plăcut.” (Proverbe 11:1)

Caracterul lui Dumnezeu este definit de dreptate, sfințenie și adevăr. El nu doar că face dreptate, ci iubește dreptatea și urăște răpirea. Isaia 61:8 exprimă acest contrast cu o claritate solemnă: „Căci Eu, Domnul, **iubesc dreptatea, urăsc răpirea și nelegiuirea...**”

Această ură nu este o reacție emoțională, ci o manifestare a naturii Sale sfinte. Dumnezeu nu poate fi indiferent față de rău, pentru că răul este o ofensă directă la adresa caracterului Său. Răpirea — fie că este vorba de bunuri, drepturi sau demnitate — este o formă de nedreptate activă, o violare a ordinii morale stabilite de Dumnezeu.

Scriptura avertizează fără echivoc în Ezechiel 18:10-13 că cel ce răpește va muri: **„Dacă... răpește, nu va trăi. Pentru că a săvârșit toate aceste urâciuni, va muri; sângele lui va fi asupra lui.”** Această sentință nu este arbitrară, ci dreaptă.

Câștigul lui Acan: o comoară blestemată. Un exemplu grăitor din Scriptură este păcatul lui Acan, care a ascuns în cortul său lucruri furate — o mantie, argint și aur. Deși poporul Israel tocmai experimentase o mare biruință la Ierihon, Dumnezeu s-a retras din mijlocul lor din cauza acestui păcat. „Israel a păcătuit; au călcat legământul Meu pe care li l-am dat, au luat din lucrurile date spre nimicire, **le-au furat și au mințit, și le-au ascuns printre lucrurile lor.**” (Iosua 7:11)

A fost nevoie de descoperirea, mărturisirea și îndepărtarea păcatului pentru ca Dumnezeu să-Și reia lucrarea cu ei. Dumnezeu nu poate locui acolo unde domnește păcatul. Acest episod este o avertizare solemnă: fără o rezolvare radicală a păcatului, nu poate exista părtășie reală cu Dumnezeu. Deși a ascuns lucrurile furate de ochii oamenilor, acestea nu au fost ascunse de ochii lui Dumnezeu. Ceea ce a fost îngropat în cortul său a strigat către cer.

Dumnezeu, care este neprihănit, nu tolerează păcatul ascuns. Acan nu a fost doar un om care a greșit, ci un simbol al nelegiurii păstrate cu încăpățănare. Condamnarea la moarte nu a venit doar pentru faptă, ci pentru refuzul de a o aduce la lumină. Dumnezeu a cerut ca acel păcat să fie scos afară, judecat și îndepărtat, pentru ca prezența Sa să se întoarcă la popor. Moartea este plata păcatului, așa cum spune și apostolul Pavel: **„Fiindcă plata păcatului este moartea.”** (Romani 6:23)

Răpirea, ca formă de nelegiuire, nu este doar o încălcare a drepturilor omenești, ci o urâciune în ochii lui Dumnezeu. Ea atrage judecata divină, pentru că subminează dreptatea, demnitatea și ordinea stabilită de Creator.

Furtul taxelor exclude viața din Dumnezeu, pentru că neprihănirea nu poate locui împreună cu răpirea. Cele două sunt incompatibile — așa cum lumina nu poate coexista cu întunericul. Viața nouă din Dumnezeu presupune o transformare profundă, o separare de faptele întunericului și o alipire sinceră de dreptate.

Acolo unde se practică răpirea, nu este viață din Dumnezeu, ci moarte — pentru că acolo domnește nelegiuirea, nu neprihănirea.

Această ură divină față de răpire și nelegiuire nu este o simplă dezaprobare morală, ci o condamnare spirituală. Ea arată că Dumnezeu nu poate fi asociat cu nedreptatea, iar cei care trăiesc în necinste se despart de caracterul Său. Câștigul obținut pe nedrept nu este doar o problemă de etică, ci o ofensă directă la adresa sfințeniei lui Dumnezeu.

În fața oamenilor poate părea o reușită, dar în fața lui Dumnezeu este o nebunie: o viață clădită pe nedreptate nu poate avea binecuvântare — este o alegere lipsită de înțelepciune, care ignoră consecințele spirituale și morale. Pentru cine face aceste lucruri este o cursă care duce la moarte. Scriptura avertizează: „Ca o potârniche care clocește ouă pe care nu le-a ouat, **așa este cel ce strânge bogății pe nedrept**: în mijlocul zilelor lui trebuie să le părăsească **și la urmă nu este decât un nebun.**” (Ieremia 17:11)

Dacă cineva, chiar și în condiții de sărăcie, muncește fără forme legale și evită plata taxelor, încalcă în mod direct și explicit legea lui Hristos. Domnul Isus ne-a învățat să fim gata să dăm celui ce ne cere, nu să ascundem; să nu ne împotrivim celui ce vrea să se judece cu noi pentru a ne lua ce avem, ci să-i oferim chiar mai mult decât ne cere. El spune în Luca 6:29–30: „Dacă cineva îți ia haina cu sila, lasă-i și cămașa; **oricui îți cere, dă-i**, și celui ce îți ia cu sila ale tale, nu i le cere înapoi.”

Acest principiu exprimă o atitudine de transparență și supunere față de dreptate, nu de evitare sau ascundere. **A munci „la negru” și a refuza să contribui** la binele comun prin neplata taxelor contrazice spiritul Evangheliei și caracterul neprihănit al lui Hristos.

Putem observa ușor că aceste porunci din Luca 6, au fost date într-un context istoric extrem de dificil: evreii trăiau sub ocupație romană, iar soldații romani aveau autoritatea legală de a cere bunuri, taxe sau chiar muncă forțată de la populația locală.

Domnul Isus nu le-a spus ucenicilor să se revolte, ci i-a învățat să răspundă cu o inimă supusă în conformitate cu poruncile Lui. Această atitudine de supunere voluntară și renunțare la drepturi reflectă valorile celor ce se află în Împărăția lui Dumnezeu.

În aceeași linie de gândire, găsim porunca Lui: „**Dați Cezarului ce este al Cezarului...**” (Matei 22:21). Apostolul Pavel întărește acest principiu când spune: „**Dați tuturor ce datorați**: cui datorați birul, dați-i birul...” (Romani 13:7). Această poruncă nu este o excepție, ci o continuare logică a principiului de a nu te împotrivi celui ce ia cu sila, ci de a trăi în supunere față de Învățătorul nostru.

Plata birurilor, în contextul istoric, exprima o supunere față de o autoritate adesea nedreaptă, dar rânduită de Dumnezeu. În contrast, taxele de astăzi nu mai au caracterul birurilor, ci reprezintă o contribuție responsabilă la binele comun,

întorcându-se către noi sub forma infrastructurii, a serviciilor medicale și altor servicii publice.

Munca la negru, trăită ca un mod de viață, nu este doar o greșeală ocazională, ci un păcat continuu — o alegere deliberată de a trăi în necinste și în nesupunere față de autorități. Aceasta reflectă o inimă care nu a fost cercetată de Duhul Sfânt și care nu a înțeles chemarea la o viață de integritate.

A pretinde că trăiești zilnic cu Dumnezeu neprihănit ca Tată, în timp ce păstrezi acest păcat în viața ta, este o minciună flagrantă. Dumnezeu nu își face locuință acolo unde domnește nelegiuirea. El este sfânt, iar prezența Sa nu poate fi invocată ca o simplă declarație, ci trebuie să fie confirmată printr-o viață curată.

După nașterea din Dumnezeu, Duhul Sfânt este dat ca o prezență continuă în viața credinciosului. Domnul Isus a spus: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28:20) Această promisiune este valabilă pentru cei care trăiesc în ascultare și curăție. Duhul Sfânt nu stă nepăsător față de păcat, ci lucrează activ pentru curățirea și sfințirea noastră.

Un exemplu practic: un om care a fost născut din nou și comite o faptă necinstită – cum ar fi folosirea, din neglijență, a mașinii de serviciu în interes personal, fără acordul angajatorului – va fi muștrat în conștiința sa.

Deși gestul poate părea minor sau justificabil, Duhul Sfânt îl încredințează că este o formă de nedreptate. Această muștrare nu este o simplă vinovăție omenească, ci lucrarea Duhului Sfânt, care convinge sufletul de păcat. El nu doar muștră, ci și îndeamnă spre pocăință și repararea greșelii – prin recunoașterea faptei și compensarea corectă a serviciului folosit. Duhul nu acceptă compromisul, ci îl conduce pe om spre lumină, spre adevăr și spre curățire.

Prin urmare, refuzul de a plăti taxele nu este doar o abatere legală, ci o formă de respingere a poruncilor lui Hristos din Luca 6:29-Matei 22:21. Această respingere a Cuvântului – care este **sămânța lui Dumnezeu** (Luca 8:11) din care ar trebui să înceapă viața nouă – arată că nașterea din Dumnezeu, care se produce doar dacă-l primim cu bucurie, nu a avut loc. (Ioan 1:12) Scriptura ne arată că Duhul Sfânt este dat pentru a face să germineze această **sămânță** în inima omului. Însă lucrarea Duhului nu are loc automat; ea presupune o inimă deschisă și ascultătoare.

Acolo unde nu există ascultare de poruncile lui Hristos — inclusiv în aspecte aparent „mărunte”, precum plata taxelor — este un semn că Duhul nu lucrează la încolțirea unei vieți noi. Nu pentru că nu are putere, ci pentru că **sămânța** găsește un pământ bătătorit, unde nu poate încolți, o inimă împietrită care o respinge.

Pentru a înțelege mai bine gravitatea acestui păcat — ignorat de cei mai mulți — vom aborda subiectul pe larg.

În România, relația dintre cetățean și stat se bazează pe **un contract social**, întemeiat pe principiul solidarității. Acest contract implică drepturi și obligații de ambele părți. Statul are responsabilitatea de a oferi servicii publice — educație,

sănătate, infrastructură, protecție socială — iar cetățeanul are obligația de a contribui la susținerea acestora, proporțional cu veniturile sale. Această contribuție se realizează prin plata impozitelor, reglementată prin lege. Cetățenii care obțin venituri — din salarii, activități independente, chirii, investiții sau alte surse — sunt obligați să contribuie la bugetul de stat. Impozitul pe venit se aplică veniturilor obținute din orice sursă, iar cota de impozitare este de 10%.

Scopul nu este doar colectarea de fonduri, ci redistribuirea echitabilă a resurselor, luând mai mult de la cei care câștigă mult și oferind mai mult celor care câștigă puțin, pentru ca nimeni să nu fie lipsit de sprijin. Astfel educația este gratuită pentru toți copiii, spitalizarea este accesibilă tuturor, iar drumurile, parcurile și iluminatul stradal sunt disponibile în mod egal — și celui sărac, și celui bogat.

Dacă privim lucrurile din perspectiva contractului social, ascunderea veniturilor este o formă de înșelare a partenerului — adică a statului, care, acționează ca instrument de organizare și protecție a societății. În acest sens, beneficiile primite de la stat (educație, sănătate, infrastructură etc.) sunt plătite din contribuțiile celor cinstiți, iar a profita de ele fără a contribui este o formă de furt indirect.

Ilustrație practică. Pentru a înțelege păcatul ascunderii veniturilor, ne vom folosi de **un exemplu**: să presupunem că, ani la rând, am ignorat obligația mea față de stat, ascunzând veniturile și evitând plata impozitului datorat. Statul — fără să știe că este înșelat — mi-a oferit în mod constant servicii publice: copiii mei au mers gratuit la școală, au beneficiat de asistență medicală gratuită, au primit alocații, burse. Am avut parte de drumuri asfaltate, de canalizare, gaz și curent.

Toate aceste servicii au fost susținute din fonduri colectate de la cetățeni, inclusiv din impozitul pe care alții l-au plătit cinstit, în timp ce eu am ales să nu contribui.

Dacă am trei copii la școală, iar costul standard anual pentru educația unui copil, conform alocării oficiale din bugetul public, este de cca 10.000 lei, atunci statul suportă în total aproximativ 30.000 lei pe an doar pentru educația lor. Această sumă acoperă salariile profesorilor, cheltuielile cu întreținerea școlilor, utilitățile și alte servicii educaționale de bază, fiind finanțată integral din fonduri publice.

La aceasta se adaugă asistența medicală gratuită, oferită copiilor. Pe lângă educație și sănătate, primesc și alocații lunare pentru copii — 290 lei pentru fiecare — ceea ce înseamnă aproximativ 10.400 lei pe an pentru cei trei copii.

Dacă am un venit lunar de 5.000 lei, impozitul pe venit este de cca 6.000 lei pe an. Așadar, chiar și dacă aș plăti impozitul cinstit, statul tot mi-ar oferi beneficii de peste 38.400 lei în plus față de contribuția mea. Este o urâciune să îmi ascund veniturile pentru a nu plăti cei 6.000 lei, în timp ce statul — pe care îl consider

„păgân” — îmi oferă 44.400 lei plătiți din contribuțiile celor cinstiți care plătesc TVA, taxe și impozite.

O lecție din viețile lui Avraam și Iuda. Imaginează-ți scena biblică în care Avraam, patriarhul credinței, își pierde soția, pe Sara. Locuitorii țării îi oferă un loc de înmormântare — o peșteră — în mod gratuit, ca semn de respect. Dar Avraam refuză să o primească fără plată. De ce? Pentru că el nu voia să profite, nici măcar atunci când i se oferea ceva gratuit. El dorea să rămână curat și să trăiască în dreptate, atât înaintea lui Dumnezeu, cât și înaintea oamenilor.

Acum imaginează-ți opusul: cineva primește ajutor de la stat — subvenții, fonduri, alocații, sprijin social, servicii medicale gratuite — pe care le acceptă ca și cum i s-ar cuveni pe drept, iar pe lângă acestea alege să-l înșele pe cel care îi face atâta bine. Își ascunde veniturile, lucrează „la negru” sau profită de sistem fără să contribuie. Este ca și cum cineva s-ar oferi să-l ajute cu bani ca să-și construiască o casă, iar el, în loc să mulțumească, i-ar fura bani din portofel.

Avraam nu a vrut nimic gratuit, chiar și atunci când ar fi putut profita. Noi, în fața ajutorului dat de stat — adică din contribuția tuturor — suntem chemați să alegem aceeași cale: cinstea. Să nu furăm din hambarul comun, din pâinea altora, din efortul celor care au contribuit cinstit, ci și noi să fim parte dintre cei care contribuie cu bucurie. Abia atunci putem să primim cu adevărat alocația, asistența medicală gratuită — nu ca niște profitori, ci ca niște cetățeni cinstiți, care dau mai întâi, apoi primesc ce li se cuvine.

Această imagine devine cu atât mai tulburătoare când o compar cu propria mea alegere: Eu am beneficiat de ceea ce nu mi se cuvenea, ba chiar am furat și am înșelat pe cel ce mi-a oferit, ascunzând adevărul. Motivul? **Am iubit o plată necurată**, așa cum spune Scriptura în Osea 9:1.

Am făcut cereri pentru subvenții, fonduri, ajutoare sociale, de lemne, de căldură — și le-am luat cu ambele mâini larg deschise, ca și cum mi s-ar fi cuvenit, fără să mă întreb dacă sunt cu adevărat îndreptățit. Dar când vine vremea să dau ceea ce datorez, mâinile mele par cusute în buzunare.

Mă ascund, declar venituri mai mici, evit responsabilitatea. Inima mea este deprinsă cu lăcomia, așa cum spune Scriptura: **„Au o inimă deprinsă la lăcomie”** (2 Petru 2:14). Nu doar că am profitat, ci am și ascuns adevărul, condus de dorințe egoiste și de o poftă nesățioasă de câștig.

Avraam, în schimb, flămând după neprihănire, a trăit în integritatea dată de Dumnezeu, alegând să nu poftască nimic din ce era al apropiatului său, nici măcar un fir de ață, păstrându-se curat înaintea Celui drept. Deși nu avea porunca scrisă explicit pe table — **„Să nu poftești nimic din ce este al apropiatului tău”** (Exodul 20:17) — așa cum o avem noi astăzi, o avea întipărită în inimă de Dumnezeu.

Când împăratul Sodomei i-a oferit bogățiile ca pradă de război, a refuzat categoric, spunând: „nu voi lua nimic din tot ce este al tău, **nici măcar un fir de ață**”

sau o curea de încălțăminte” (Geneza 14:23). El nu a vrut să profite de munca altora, motivat de dreptatea lui Dumnezeu. Pentru el, a fi drept așa cum este Dumnezeu conta mai mult decât orice câștig material.

El a ales lumina neprihănirii, fiind condus de credință și dreptate. Eu am fost motivat de dorințe egoiste, el de o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu. În fața aceleiași tentații, el a ales să rămână curat, eu am ales să mă murdăresc.

Faptele credinței mele nu seamănă cu ale lui Avraam, tatăl celor credincioși, ci cu ale lui Iuda, care fura din punga comună, despre care este scris: „**Era un hoț și, fiind cel ce ținea punga, lua din ce se punea în ea**” (Ioan 12:6). Iuda, mânat de iubirea de bani, a ales nelegiuirea. A furat din micul lor hambar — o pungă din care se acopereau cheltuielile ucenicilor care umblau cu Domnul Isus. Și-a însușit ceea ce nu i se cuvenea, ascunzându-se sub masca slujirii.

Între cei doi se întinde o distanță morală și spirituală ca de la cer la pământ. Integritatea lui Avraam a fost rodul credinței, în timp ce lăcomia lui Iuda a fost expresia unei inimi înstrăinate de Dumnezeu. Una zidește, cealaltă distruge.

Așadar, dacă vreau să fiu moștenitor al Împărăției lui Dumnezeu, trebuie să am credința lui Avraam — nu lăcomia lui Iuda. Așa cum este scris: „...**moștenitori sunt cei ce au credința lui Avraam**” (Romani 4:16). Moștenirea Împărăției nu este pentru cei care poartă doar un nume religios, ci pentru cei care trăiesc credința lui Avraam — o credință care se manifestă prin neprihănire.

Neplata taxelor este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Este o faptă care reflectă caracterul lui Iuda — motivată de lăcomie și urmată de o falsă siguranță spirituală. Asemănarea mea cu Iuda, și nu cu Avraam, arată că nu sunt însetat după neprihănire. Este un semnal grav: faptele mele trădează o credință falsă, lipsită de roadele ascultării și ale integrității.

Scriptura ne avertizează cu privire la felul în care Dumnezeu privește această atitudine, chiar dacă ea este mascată de argumente sociale sau economice. În Isaia 57:17, Dumnezeu spune: „**Din pricina lăcomiei nelegiurii lui M-am mâniat și l-am lovit; M-am ascuns, în mânia Mea, și el, răzvrătit, a urmat cu stăruință căile inimii lui.**” Această lăcomie nu este doar o problemă morală, ci o răzvrătire împotriva ordinii și dreptății.

Când cineva refuză să contribuie, fie și cu puținul pe care îl datorează în raport cu veniturile sale modeste, fură din hambarul comun. Beneficiază de servicii plătite de alții, fără să aducă nimic în schimb. Este o formă de nedreptate ascunsă, în care se profită de solidaritatea colectivă fără a participa la ea. Chiar și o contribuție mică are valoare, pentru că exprimă responsabilitate, cinste și respect față de binele comun.

Dacă la Iuda lăcomia se vede clar în furtul dintr-un hambar mic, fapta noastră nu este mai puțin gravă doar pentru că hambarul din care luăm este mai mare. **Faptul că pare a „nu se cunoaște” ce iau eu nu schimbă natura faptei.** Lăcomia este aceeași, iar furtul rămâne furt, indiferent de proporții. Dumnezeu nu judecă după mărimea hambarului, ci după integritatea inimii.

Un astfel de om este un înșelător și un hoț, asemenea lui Iuda, care fura pe frații săi. Prin urmare nu merită să se bucure de binefacerile sistemului, ci merită să fie condamnat, pentru că a ales să înșele și să profite, nu să contribuie.

De aceea statul are legi care condamnă evaziunea fiscală — nu doar pentru că încalcă contractul social, ci și pentru că încalcă normele de etică morală care stau la baza unei societăți drepte. Evaziunea fiscală nu este doar o infracțiune economică, ci o formă de nedreptate față de comunitate, o trădare a solidarității care susține binele comun.

Munca la negru este definită legal ca evaziune fiscală și înșelăciune, întrucât implică primirea sau oferirea de bani în ascuns, fără achitarea obligațiilor legale către stat, fiind reglementată de:

- Legea nr. 241/2005 privind prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, articolul 9, care spune: Ascunderea veniturilor, omiterea evidențierii lor în documente legale... sunt **infracțiuni pedepsite cu închisoare de la 2 la 8 ani.**

- Codul Muncii – Legea nr. 53/2003, Articolul 260, alin. (1), lit. e), care spune: Angajarea fără contract individual de muncă scris, anterior începerii activității, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 1 la 2 ani sau amendă penală.

6. Avantajele câștigului nelegiuit – Dulce la început, amar la sfârșit

Unul dintre avantajele aparente ale păcatului câștigului necinstit este iluzia eficienței financiare: posibilitatea de a rezolva mai multe lucruri cu bani mai puțini — bani care, de multe ori, nu sunt suficienți. Însă acest „avantaj” vine cu un preț moral și legal. Pentru a obține astfel de câștiguri, suntem adesea nevoiți să colaborăm cu persoane care evită plata taxelor și nu emit documente fiscale. În acest fel, nu doar că încalcăm legea, ci devenim complici la evaziune fiscală și părtași la furtul din bunul public — asemenea lui Iuda, care fura din punga comună.

Prin acceptarea acestor practici, susținem o cultură a întinericului, în care se promovează minciuna, furtul și lipsa de responsabilitate. Ne alăturăm celor care aleg să trăiască în necinste, iar faptele noastre ne poziționează nu doar în afara legii, ci și în lăcomia lui Iuda.

Scriptura descrie foarte clar această iluzie a câștigului necinstit: **„Apele furate sunt dulci, și pâinea luată pe ascuns este plăcută. Dar nu știe că acolo sunt morții, că oaspeții ei sunt în fundul locuinței morților.”** (Proverbe 9:17-18)

Acest pasaj arată că păcatul lăcomiei poate părea atractiv și avantajos la început — „dulce” și „plăcut” — dar în realitate, el duce la moarte spirituală și ruină. Câștigul obținut prin nelegiuire nu este binecuvântat, ci blestemat. Ce pare o soluție convenabilă este o capcană care distruge sufletul.

Este păcatul lui Iuda — lăcomia de bani l-a orbit, ducându-l în final la vânzarea Domnului Isus și la o moarte tragică. Sfârșitul lui Iuda este o avertizare solemnă: câștigul necinstit nu doar că ruinează conștiința, ci poate duce la pierderea veșnică.

Construirea casei tale la negru – o mărturie împotriva ta. Un exemplu grăitor este

construcția unei case. Să presupunem că valoarea totală a cheltuielilor este de 75.000 €. Aproximativ jumătate din această sumă (37.500 €) reprezintă manopera, care este plătită „la negru”, fără taxe și fără documente fiscale.

Dacă această manoperă ar fi fiscalizată, ar trebui plătite următoarele taxe: TVA (21%): 7.875 €; Contribuții sociale și impozite (aprox. 45%): 16.875 €; Total taxe: 24.750 €. Prin urmare, dacă s-ar lucra cinstit, costul real al construcției ar crește de la 75.000 € la 99.750 €, adică o creștere de 33%. Acest exemplu arată cât de mult se „economisește” prin evitarea taxelor – dar și cât de mare este compromisul moral.

Acceptând aceste practici, devenim complici la evaziune fiscală și ne alăturăm celor care fură din ceea ce aparține comunității. În ochii lui Dumnezeu, aceasta este o formă de furt și câștig nelegiuit.

Scriptura avertizează cu o seriozitate cutremurătoare asupra celor care urmăresc câștigul necinstit pentru a-și construi casa și a-și proteja familia. **„Vai de cel ce își zidește casa cu nedreptate și odăile cu nelegiuire.”** (Ieremia 22:13)

Casa ridicată cu nedreptate nu va fi un refugiu, ci un monument al nelegiuirii. Nimic nu rămâne ascuns în fața lui Dumnezeu — nici planurile bine ticluite, nici manopera fără taxe, nici materialele cumpărate fără factură, nici grinzile montate cu gândul la câștig necurat. Dreptatea divină pătrunde până în cele mai ascunse detalii ale vieții. Chiar și lemnul, piatra, grinda — toate devin martori ai nedreptății. Nelegiuirea nu poate fi acoperită cu tencuială, ascunsă între pereți sau îngropată sub acoperiș. Ea va striga. Va mărturisi. Va condamna în ziua judecății.

Scriptura vorbește clar în această privință: „Vai de cel ce strânge câștiguri nelegiuite pentru casa lui, ca să-și așeze apoi cuibul într-un loc înalt!” „Rușinea casei tale ți-ai croit, și împotriva ta însuși ai păcătuit.” **Căci piatra din mijlocul zidului strigă, și lemnul care leagă grinda îi răspunde.**” (Habacuc 2:9-11)

La fel spune și în Iacov 5:4, unde plata reținută lucrătorilor strigă împotriva celor ce au înșelat, iar strigătele lor ajung la urechile Domnului oștirilor, tot astfel și banii obținuți prin ascunderea veniturilor nu sunt tăcuți. Ei strigă! Sunt o mărturie vie a păcatului, o dovadă care se ridică împotriva celui ce i-a dobândit pe nedrept.

Este o iluzie periculoasă — o amăgire fatală — să crezi că siguranța se poate construi pe temelii strâmbe. Omul care își zidește viitorul pe nelegiuire nu face decât să-și pregătească propria prăbușire. Ce pare a fi o casă bine clădită, un „cuib înalt” ferit de pericole, este în realitate o fortăreață a rușinii și o dovadă a păcatului.

Aceeași situație se regăsește în multe alte domenii: zugrăvitul casei, reparațiile instalațiilor termice, electrice sau sanitare, chiria la apartament, reparația mașinii, lucrările agricole (arat, semănat, secerat), cumpărarea și tăierea lemnului, forarea unui puț etc. Toate acestea sunt adesea realizate fără factură, pentru a evita plata TVA-ului și a altor taxe. Ele pot fi făcute fără acte, dacă iubim plata fărădelegii.

De exemplu, dacă cineva cumpără lemne de foc în valoare de 3.000 lei fără factură, evită plata TVA-ului de 21%, adică 630 lei – o sumă considerabilă pentru cei

cu venituri mici. Acest „câștig” aparent este însă o nelegiuire care este condamnată de Dumnezeu.

Scriptura ne avertizează cu privire la cine suntem atunci când ne unim cu hoții pentru a împărți câștigul nedrept. „Dumnezeu zice însă celui rău: Ce tot înșiri tu legile Mele, și ai în gură legământul Meu, când tu urăști muștrările, și arunci cuvintele Mele înapoia ta? **Dacă vezi un hoț, te unești cu el.**” (Psalmii 50:16–18)

Această unire nu este doar o greșeală socială sau legală, ci o alegere spirituală care duce la moarte. „**Cine împarte cu un hoț își urăște viața.**” (Proverbe 29:24)

Aceste versete nu lasă loc de interpretare: atunci când pentru un avantaj oarecare acceptăm să lucrăm cu persoane care evită plata taxelor, devenim complici la furt și ne așezăm de partea celor care disprețuiesc legea și adevărul. Nu este vorba doar de o alegere economică, ci de o poziționare spirituală – o alegere între lumină și întuneric.

A trăi în lumină înseamnă a respinge orice formă de necinste, chiar și atunci când este greu și nu mai putem face ce ne-am propus. Adevărata credință se vede în alegerile de zi cu zi – inclusiv în felul în care ne raportăm la bani, taxe și muncă.

A pretinde că Dumnezeu este cu tine, în timp ce trăiești în necinste, este o negare a sfințeniei Lui. Dumnezeu nu poate fi manipulat prin vorbe sau aparențe. El cercetează inima și cunoaște faptele. Adevărata părtășie cu El presupune o viață curată, o conștiință curățită și o umblare în lumină. Numai atunci promisiunea „Eu voi fi cu voi” devine o realitate binecuvântată și nu o iluzie periculoasă.

7. Restituirea — un pas spre pocăință autentică

Înainte de a păși în Împărăția lui Dumnezeu, pocăința autentică presupune mai mult decât regretul și mărturisirea păcatului — ea implică și repararea nedreptății. Dacă ai furat, ai înșelat sau ai profitat de alții, întoarcerea sinceră la Dumnezeu începe cu restituirea a ceea ce nu îți aparține. Dumnezeu nu poate declara drept pe cineva care păstrează ceea ce a obținut prin nedreptate și se bucură de roadele fărădelegii. El nu trece cu vederea nedreptatea nerezolvată.

Deși Domnul Isus a plătit pedeapsa pentru păcatul furtului, aceasta nu anulează responsabilitatea personală de a repara răul făcut. Restituirea rămâne o obligație morală și spirituală. Adevărata pocăință nu se oprește la cuvinte, ci se dovedește prin fapte concrete de îndreptare. Scriptura avertizează: „**Vai de cel ce strânge câștiguri nelegiuite pentru casa lui.**” (Habacuc 2:9).

Această încercare de a construi siguranța pe nedreptate este o iluzie, iar Dumnezeu o condamnă fără echivoc.

Pentru a înțelege mai bine obligativitatea restituirii ca act al dreptății, putem privi un exemplu concret — unul pe care justiția umană îl tratează cu extremă seriozitate și echitate. Un cetățean prins în evaziune fiscală nu este doar condamnat

penal, ci este obligat să returneze întreaga sumă sustrasă, împreună cu penalitățile și dobânzile aferente, pentru perioada în care statul a fost privat de acei bani.

Iuștiția nu se mulțumește cu o simplă condamnare — ea cere repararea prejudiciului. Dacă restituirea nu ar fi obligatorie, mulți ar fi tentați să fure sume mari, să accepte o pedeapsă de câțiva ani, iar apoi să trăiască liniștiți cu ceea ce au furat. Aceasta ar fi o nedreptate flagrantă față de cei cinstiți, care aleg să trăiască corect, fără să profite de alții.

Restituirea este o condiție premergătoare pentru ca viața nouă să înceapă. Nașterea din nou nu este doar o schimbare interioară, ci o transformare care se vede în fapte.

Așa cum spune Scriptura: „**Dacă dă înapoi zălogul, întoarce ce a răpit, urmează învățăturile care dau viața, și nu săvârșește nici o nelegiuire, va trăi negreșit, și nu va muri.** Toate păcatele pe care le-a săvârșit se vor uita; a făcut ce este bine și plăcut, și va trăi negreșit!” — Ezechiel 33:15-16

Aici vedem clar că viața nouă – simbol al nașterii din nou – este condiționată de despăgubirea celui păgubit. Nu este suficient să afirmi că te-ai schimbat; trebuie să dovedești această schimbare prin restituire, chiar și atunci când despăgubirea directă nu mai este posibilă.

În Împărăția lui Dumnezeu, dreptatea nu este opțională, ci reprezintă o expresie esențială a neprihănirii. Dacă cineva a furat, a înșelat sau a profitat de alții, nu poate considera acele lucruri ca fiind ale sale. Nimeni nu are dreptul să rețină ceea ce a fost obținut prin nedreptate — fie că este vorba de bani, bunuri sau poziții. Dreptatea divină nu se mulțumește cu simpla recunoaștere a greșelii; ea cere și repararea ei.

Pentru a avea o înțelegere clară vom lua două exemple practice: Să presupunem că, de la vârsta de 50 de ani, până la atingerea vârstei de pensionare, am evitat să plătesc impozitul pe venit, lucrând „la negru”. În tot acest timp, am achitat contribuția la pensie direct, din mână, ca și cum nu aș fi avut venituri, doar pentru a beneficia de pensie la bătrânețe. În acești ani, eu și copiii mei am beneficiat de alocații, școlarizare gratuită, asistență medicală și alte servicii publice, toate susținute din contribuțiile celor care au plătit cinstit taxe și impozite.

Acum câteva zile am ajuns la pensie, iar ieri m-am întors la Dumnezeu. Statul nu știe că l-am mințit și l-am înșelat până acum 3-4 zile, iar eu, devenit între timp un așa-zis credincios, consider că pot primi pensia fără să restitui impozitul aferent venitului pe care l-am ascuns, pe motiv că instituția nu cunoaște faptele mele. Dacă statul ar cunoaște situația reală, ar restabili dreptatea, luând măsuri pentru recuperarea prejudiciului.

Același principiu al dreptății se aplică și într-un alt caz: timp de mai mulți ani, am încasat o pensie de boală obținută prin înșelăciune. La împlinirea vârstei de pensionare, încep să primesc pensia de limită de vârstă.

Statul — instituția care, fără să știe că l-am înșelat, îmi oferă lunar pensia cu respect, corectitudine și fără întârziere. Este o imagine tulburătoare: eu, care am furat ani de zile, primesc bani în fiecare lună de la cel pe care l-am înșelat, iar el continuă să se poarte ireproșabil, fără să știe că este victima unei nedreptăți.

Așadar, întrebarea este: pot trăi cu această minciună, fiind în același timp născut din Dumnezeu neprihănit?

Răspunsul Scripturii este categoric: **nu**. Pocăința autentică nu înseamnă doar regret, ci și repararea nedreptății. A păstra ceea ce ai obținut prin înșelăciune, chiar dacă ai devenit religios, înseamnă a trăi în păcat. Faptul că păgubitul nu știe nu anulează vina ta. Dumnezeu vede ce este ascuns și cere dreptate, nu justificări.

Este o urâciune morală să primesc acești bani cu seninătate, fără să repar prejudiciul. Este ca și cum aș sta la masă cu cel pe care l-am furat, iar el îmi oferă **pâinea lui**, fără să știe că eu i-am luat-o pe ascuns.

Să continui să primesc pensia fără să mărturisesc și fără să restitui înseamnă să trăiesc într-o minciună, să mă bucur de roadele unei înșelăciuni, în timp ce cel păgubit rămâne în neștiință și în bunăvoință.

Scriptura spune în Proverbe 28:13: „**Cel ce își ascunde păcatul nu propășește**, dar cine îl mărturisește și se lasă de el capătă îndurare.” A ascunde păcatul înseamnă a-l păstra activ. Dumnezeu nu oferă îndurare celui care doar regretă în taină, ci celui care mărturisește sincer și se desparte de păcat.

În ambele cazuri — fie că am lucrat „la negru” și am evitat plata impozitului, fie că am obținut pensia de boală prin înșelăciune — pocăința adevărată implică nu doar recunoașterea greșelii, ci și restituirea prejudiciului. Dacă am furat ce nu mi se cuvine, trebuie să restitui tot ce am furat. Numai astfel pot trăi în adevăr și neprihănire înaintea lui Dumnezeu.

Scriptura spune în Psalmul 37:21: „**Cel rău ia cu împrumut și nu dă înapoi.**” Deși versetul se referă la împrumut, principiul se extinde cu atât mai mult asupra furtului, care este o faptă mult mai gravă. Împrumutul implică un acord, o încredere oferită — chiar dacă ulterior este trădată.

Furtul, în schimb, este o acțiune ascunsă, lipsită de consimțământ, o violare directă a dreptului altuia. Dacă **Scriptura numește „rău”** pe cel care nu restituie un împrumut, cu cât mai mult este condamnat cel care fură cu intenție și refuză să înapoieze.

Nedreptatea nu constă doar în luarea necuvenită, ci și în refuzul de a restitui. A păstra ceea ce nu ți se cuvine, chiar dacă ai devenit credincios, te plasează în categoria celor numiți „răi” de Scriptură. Dumnezeu nu judecă doar fapta inițială, ci și atitudinea față de repararea ei. Refuzul de a înapoia ce ai furat nu este o încheiere a păcatului, ci o continuare activă a lui.

Aceste două versete, puse împreună, formează o imagine clară: pocăința fără restituire este o iluzie, iar păcatul ascuns continuă să producă despărțire de Hristos.

Împărăția Lui este zidită pe adevăr, dreptate și curăție, nu pe justificări religioase sau pe uitarea convenabilă a trecutului.

Fie că este vorba de bani, bunuri sau poziții — cum ar fi materiale sustrase de la locul de muncă, lemne de foc obținute necinstit, pensie obținută ilicit, taxe și impozite obținute pe nedrept, sau o diplomă obținută prin copiat — ceea ce a fost dobândit pe nedrept nu poate fi considerat legitim. A păstra astfel de lucruri în viață înseamnă a trăi într-o ofensă continuă la adresa sfințeniei lui Dumnezeu.

Dumnezeu întreabă cu asprime: „**Mai sunt în casa celui rău comori nelegiuite și efa mică blestemată?**” (Mica 6:10). Această întrebare retorică scoate la lumină o realitate gravă: în casa celui rău se găsesc lucruri obținute prin înșelăciune, iar Dumnezeu nu le trece cu vederea.

Furtul taxelor, de exemplu, înseamnă a ține în casă bani care nu ți se cuvin — comori nelegiuite, folosite ca și cum ar fi câștig legitim. Este o formă de stoarcere a statului, făcută „la întuneric”, în ascuns. Dar Dumnezeu vede și va cere socoteală. El întreabă: „**Mai pot Eu tolera aceste lucruri în casa ta?**” — iar răspunsul implicit ca și în cazul lui Acan, este un categoric „nu”.

Chiar dacă totul pare bine ascuns — contracte false, plăți „la negru”, venituri nedeclarete, pensie de boală obținută prin minciună — lucrurile astfel dobândite devin martori ai nedreptății. Casa, mașina, contul bancar — toate „strigă” împotriva celui ce le-a dobândit prin înșelăciune, precum grinda din Habacuc 2:11.

Așadar, nu doar plata muncii neplătite, așa cum este scris în Iacov 5:4 — „**Iată că plata lucrătorilor... pe care le-ați oprit-o, prin înșelăciune, strigă!**” — ci orice câștig obținut prin înșelăciune are glas înaintea lui Dumnezeu. Nedreptatea nu poate fi ascunsă; ea se ridică ca o mărturie împotriva celui ce a comis-o, chemând judecata divină asupra faptei săvârșite.

Adevărata pocăință implică nu doar mărturisirea păcatului, ci și îndepărtarea oricărei nedreptăți păstrate în viață. Mica 6:10 este un avertisment solemn: nu putem avea părtaşie cu Dumnezeu și, în același timp, să ținem în casele noastre comori obținute prin nelegiuire. Pocăința autentică înseamnă să le abandonăm, să le restituim, să trăim în lumină și să ne aliniem la neprihănirea lui Dumnezeu.

Ceea ce a fost furat nu poate fi păstrat sub pretextul harului. Harul nu acoperă păcatul ascuns, ci îl descoperă pentru a-l curăți. Doar cel care respinge astfel de câștiguri ilicite și nu le acceptă în viața sa este cel care va locui în prezența lui Dumnezeu, după cum afirmă Scriptura: „Cel ce umblă în neprihănire și vorbește fără vicleșug, **cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere...** acela va locui în locuri înalte.” (Isaia 33:15)

Porunca restituirii — „Să dea înapoi în întregime” (Numeri 5:6). În Împărăția lui Dumnezeu nu există toleranță pentru câștigul necinstit. Iertarea nu vine fără restituire, iar dacă despăgubirea directă nu mai este posibilă, lucrul furat trebuie să fie dat Domnului. Dreptatea divină nu permite păstrarea bunului obținut

prin înșelăciune, indiferent de circumstanțe.

Biblia este categorică: restituirea este obligatorie, chiar și indirectă. Este o condiție esențială a iertării și a mântuirii. Oricine a păgubit pe altul trebuie să repare răul făcut. În cazul în care persoana vătămată nu mai poate fi despăgubită – cum se întâmplă, de exemplu, cu taxele furate – Scriptura oferă o soluție clară: despăgubirea trebuie să fie adusă înaintea Domnului.

Este scris: „Spune copiilor lui Israel: Când un bărbat sau o femeie va păcătui împotriva aproapelui său, făcând o călcare de lege față de Domnul, și se va face astfel vinovat, să-și mărturisească păcatul, și **să dea înapoi în întregime prețul lucrului câștigat prin mijloace necinstite**, adăugând a cincea parte; **să-l dea aceluia față de care s-a făcut vinovat. Dacă nu este nimeni care să aibă drept să ia înapoi lucrul câștigat prin mijloace necinstite, lucrul acela să se întoarcă la Domnul**, la preot, în afară de berbecul adus ca jertfă de ispășire cu care se va face ispășire pentru cel vinovat.” (Numeri 5:6)

Aceste versete arată limpede că nu există scuze pentru a păstra ceea ce a fost luat pe nedrept. Chiar și atunci când restituirea directă nu mai este posibilă, Dumnezeu cere ca despăgubirea să fie făcută prin oferirea bunului sau a valorii către El. Astfel, principiul dreptății este păstrat, iar pocăința devine completă.

Restituirea este o dovadă esențială a pocăinței și a nașterii din nou. Dacă nu mai poți restitui direct persoanei păgubite, trebuie să dai Domnului – pentru că dreptatea și sfințenia nu pot fi ignorate. Dumnezeu nu acceptă o pocăință incompletă. El cere reparație, sinceritate și responsabilitate.

Nu există binecuvântare peste ceea ce este pătat de nedreptate. Neprihănirea Împărăției lui Dumnezeu nu tolerează compromisurile. Comoara câștigată prin minciună, inclusiv prin munca la negru sau evitarea taxelor, este o deșertăciune care fuge — nu rămâne, nu zidește, și care duce la moarte.

Adevărata binecuvântare vine doar atunci când trăim în adevăr, dreptate și curăție, aliniați la standardul Împărăției lui Dumnezeu. Scriptura este foarte clară în această privință: **„Comoara câștigată cu o limbă mincinoasă este o deșertăciune care fuge și care duce la moarte.”** (Proverbe 21:6)

Acest verset scoate în evidență un adevăr profund: orice câștig obținut prin înșelăciune este lipsit de valoare reală și care ține pe om în moarte spirituală. „Limba mincinoasă” simbolizează toate formele de manipulare, falsificare, trișare și înșelare — fie în vorbire, fie în documente, fie în comportament.

În unele cazuri, nu mai există ce să fie dat înapoi, pentru că bunurile obținute pe nedrept au fost consumate. Totuși, Scriptura nu ignoră această realitate, ci oferă o soluție justă: **„Dacă n-are cu ce să dea înapoi, să fie vândut ca rob pentru furtul lui.”** (Exodul 22:3)

Această poruncă exprimă un principiu divin: pocăința autentică nu exclude repararea răului făcut. Nașterea din nou nu poate avea loc acolo unde omul refuză

să se despartă de faptele rușinoase și să repare răul făcut — o ofensă la adresa sfințeniei lui Hristos. Pocăința nu înseamnă doar regret, ci și împlinirea dreptății.

Așa cum statul, atunci când recuperează un prejudiciu și nu are de unde să ia, aplică un procent pe salariul celui vinovat pentru a-i permite totuși să trăiască, tot astfel și cel care a furat trebuie să dorească din inimă o soluție echitabilă de restituire, chiar dacă nu mai are de unde să dea înapoi.

Cel flămând după neprihănire nu va căuta scuze pentru a evita repararea nedreptății, ci va primi cu bucurie orice soluție oferită de cel păgubit — fie că este vorba de muncă, despăgubire în rate sau altă formă de restituire — ca pe o oportunitate de a împlini dreptatea lui Dumnezeu.

Dorința lui sinceră de a trăi în lumină îl va face să accepte cu umilință și recunoștință orice cale prin care poate repara răul făcut, știind că neprihănirea nu se măsoară doar în cuvinte, ci în fapte care aduc restaurare.

Aceasta poate fi realizată prin sfat și călăuzire din partea trupului lui Hristos — Biserica — care a fost lăsată pentru creșterea sfinților și pentru împlinirea dreptății.

Dumnezeu cere ca, odată cu întoarcerea inimii, să aibă loc și restaurarea lucrurilor stricate, pentru că nimic nedrept nu poate exista în Împărăția Lui.

Se poate observa la David, care deși a fost iertat pentru păcatul său, a trebuit să suporte consecințele. Când profetul Natan i-a vorbit despre omul care a răpit mielul aproapelui său, David a rostit verdictul: „**Să plătească înapoi patru miei pentru mielul acela.**” (2 Samuel 12:6). Această judecată, rostită de propria lui conștiință, s-a întors asupra lui, arătând că iertarea nu anulează nevoia de dreptate.

Dumnezeu nu poate locui împreună cu păcatul. Prezența Lui este un loc al sfințeniei, al adevărului și al dreptății. A rămâne în păcat — fără pocăință și fără restituire — înseamnă a alege separarea de Dumnezeu.

Zacheu și legea restituirii: pocăința care duce la viață. Pocăința autentică se manifestă prin fapte concrete, iar una dintre ele este restituirea. Adevărata schimbare a inimii nu se oprește la cuvinte sau intenții, ci se vede în acțiuni care repară nedreptatea făcută.

Zacheu, când s-a întâlnit cu Domnul Isus, a înțeles imediat acest principiu. El a spus: „Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și, **dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit.**” (Luca 19:8)

Această hotărâre nu a fost impusă de Domnul Isus, ci a izvorât dintr-o inimă care atunci când a fost cercetată a răspuns prin pocăință. Zacheu nu a căutat justificări, ci a ales să repare ce greșise. Așa arată pocăința adevărată: recunoaște vina, îndreaptă răul și aduce lumină acolo unde fusese întuneric.

El a împlinit versetul din Ezechiel 33:15 – „Dacă cel rău dă înapoi zălogul, **întoarce ce a răpit**, urmează orânduilei care dau viața, fără să facă rău, va trăi negreșit și nu va muri.” Acest verset subliniază un principiu esențial al neprihănirii

lui Dumnezeu: pocăința autentică nu este doar o schimbare interioară, ci implică și fapte concrete de dreptate. Dumnezeu nu oferă viață celui care doar regretă păcatul, ci celui care repară răul făcut. Restituirea este o condiție a iertării și a vieții.

La fel ca Zacheu, care a înțeles că nu poate păstra ceea ce a obținut pe nedrept, și a întors împătrit ce a năpăstuit, tot așa și cel rău, dacă vrea să trăiască, trebuie să întoarcă ce a luat pe nedrept. Aceasta este dovada unei pocăințe reale și a unei vieți aliniate la standardul Împărăției lui Dumnezeu. După decizia luată de Zacheu, Domnul Isus a confirmat: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta.”

Aceasta este dovada unei inimi transformate. Restituirea nu este doar o obligație legală, ci o expresie a dreptății — o dorință sinceră de a repara răul făcut.

Dumnezeu urăște răpirea pentru că este un atac direct asupra dreptății, asupra aproapelui și asupra ordinii divine. Cel ce răpește și nu restituie nu poate locui în prezența lui Dumnezeu, pentru că refuză să se alinieze cu caracterul Său sfânt.

Pocăința autentică nu înseamnă doar regret sau lacrimi, ci restituire, reparare și transformare. Numai o inimă care iubește dreptatea și urăște nelegiuirea poate fi locuință pentru Duhul Sfânt.

8. Cu Dumnezeu pe buze, cu Iuda în inimă: înșelarea conștiinței

Păcatul câștigului necinstit, adesea justificat prin scuze omenești, s-a răspândit astăzi asemenea unei pandemii în mijlocul celor care se pretind a fi cu Dumnezeu. Este prezent în case, în biserici, în slujiri și în conștiințe care au fost învățate să tolereze nelegiuirea sub masca harului. Oamenii se înșală, crezând că pot păstra ce au furat, ce au ascuns, ce au nedreptățit – și totuși să beneficieze de binecuvântarea lui Dumnezeu.

Mulți oameni religioși trăiesc astăzi în păcatul lui Iuda, dar pretind că Dumnezeu este cu ei. Se amăgesc singuri, confundând activitatea religioasă cu prezența divină. Însă Dumnezeu nu poate fi manipulat prin ritualuri, cântări sau aparențe spirituale. El cercetează inima și cere adevăr. Când cineva fură — fie prin evaziune fiscală, fie prin alte mijloace — și apoi se consideră în regulă înaintea lui Dumnezeu, Scriptura mustră direct această autoînșelare.

În Ieremia 7:9-10 citim: „**Cum? Furați, ...!** Apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu, și ziceți: ‘**Suntem izbăviți!**’... ca iarăși să faceți toate aceste urâciuni?”

Această amăgire este atât de gravă astăzi, încât mulți cred că pot beneficia de manifestările Duhului Sfânt – precum vorbirea în limbi, prorocia sau alte daruri spirituale – și totuși să trăiască în păcat. Dar Duhul Sfânt nu este prezent acolo unde viața este duplicitară. El nu locuiește acolo unde păcatul este tolerat, ascuns sau justificat. A pretinde că ai daruri spirituale în timp ce trăiești în nelegiuire este

o ofensă la adresa neprihănirii lui Dumnezeu și o înșelare a propriei conștiințe.

Aceeași amăgire o trăiesc nu doar cei care păcătuiesc în mod evident — cum ar fi cei care fură — ci și cei care îi acceptă în mijlocul lor fără mustrare sau separare. Scriptura ne arată clar, în cazul lui Acan, că întreaga adunare a fost afectată de păcatul ascuns al unui singur om. Dumnezeu a spus: „Israel a păcătuit; au călcat legământul Meu... **au furat**, au mințit și **le-au ascuns**...” (Iosua 7:11). Deși Acan a fost cel care a păcătuit, Dumnezeu a considerat că întregul popor este vinovat. Dumnezeu nu a fost cu Israel până când păcatul nu a fost descoperit și îndepărtat.

Astfel, nu doar păcătosul este despărțit de Dumnezeu, ci și comunitatea care tolerează păcatul în mijlocul ei. A trăi în păcat sau a-l îngădui în tăcere înseamnă a te despărți de prezența lui Dumnezeu. Nu te poți înșela crezând că Dumnezeu locuiește în tine, în timp ce tu păstrezi ceea ce El urăște.

Scriptura avertizează clar: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău? Atunci le voi spune curat: **Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.**” (Matei 7:22-23)

Cuvintele „**Niciodată nu v-am cunoscut**” arată fără echivoc că Duhul Sfânt nu a fost niciodată prezent în viața celor care au trăit în fărădelege. Prin urmare, darurile pe care le-au manifestat nu au fost autentice, ci contrafăcute — provenind din altă sursă, străină de Dumnezeu.

Acolo unde se păstrează păcatul, darurile nu sunt lucrarea Duhului Sfânt, ci o înșelare spirituală — o imitație periculoasă produsă de îngerii căzuți care se prefac în îngeri de lumină. Această amăgire este gravă, pentru că oferă o falsă siguranță spirituală, în timp ce inima rămâne departe de Dumnezeu. Scriptura avertizează: „Și nu este de mirare, căci chiar Satana se prefac într-un înger de lumină.” (2 Corinteni 11:14)

Această realitate trebuie văzută cu maximă seriozitate. Nu orice manifestare religioasă este dovada prezenței lui Dumnezeu. Adevărata lucrare a Duhului Sfânt se face în sfințenie, în curăție și în adevăr.

Dumnezeu nu validează o viață necurată, iar Duhul Sfânt nu locuiește într-un templu al nelegiuirii. De aceea, cuvântul Domnului rostit prin Ieremia rămâne actual. Dacă viața ta nu reflectă neprihănirea Lui, nu este suficient să spui: „Templul Domnului, Templul Domnului!” Dumnezeu spune: „**Îndreptați-vă căile și faptele**, și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta.” (Ieremia 7:3)

Scriptura avertizează cu claritate: „**Nimeni să nu se înșele: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit.** Ce seamănă omul, aceea va și secera.” (Galateni 6:7)

Adevărata închinare nu se măsoară prin prezența fizică într-un loc sfânt, ci prin curăția inimii și ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Numai cei care trăiesc în dreptate și adevăr sunt locuiți de Duhul Sfânt și recunoscuți ca fiind ai Lui.

9. Adevăratul Isus — disprețuit și nebăgat în seamă

Domnul Isus, a urât nelegiuirea și a trăit fără păcat. El nu a făcut niciun compromis cu nedreptatea. El nu doar a predicat adevărul, ci l-a trăit în fiecare detaliu — fără ascunzișuri, fără înșelăciune, fără compromis.

A fost lumină în mijlocul întunericului, curat într-o lume murdară, drept într-o societate coruptă. Nu este de mirare că porunca Domnului Isus cu privire la neîmpotrivire și la plata birurilor a stârnit ură față de El. A fost disprețuit tocmai pentru că a expus păcatul și a cerut o neprihănire care merge dincolo de aparențe, atingând inima și faptele omului.

Și astăzi, lucrurile nu sunt diferite. Neprihănirea autentică, care condamnă furtul, minciuna și nedreptatea, continuă să provoace respingere și chiar ură.

Mulți resping pe Isus cel real și îmbrățișează un „alt Isus” — unul imaginar, care le permite să fure taxele, să mintă și să trăiască în nedreptate, fără muștrare. Dar acest „Isus” nu este Mântuitorul Scripturilor, ci o iluzie confortabilă care nu mântuiește.

Astăzi, mulți se declară născuți din Dumnezeu, dar trăiesc în contradicție cu această afirmație. Unii fură sau acceptă furtul taxelor, susțin nedreptatea și compromisurile, considerându-se totuși parte din poporul Lui.

Dar o viață nedreaptă nu dovedește nașterea din Dumnezeu. Nesocotirea poruncilor lui Hristos arată o inimă netransformată de neprihănirea divină. Scriptura e clară: nu faptele religioase, ci trăirea în neprihănire confirmă apartenența la Dumnezeu. „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului: **oricine nu trăiește în neprihănire nu este de la Dumnezeu.**” (1 Ioan 3:10)

Adevărata naștere din Dumnezeu este precedată de o foame și o sete sinceră după neprihănire — o dorință profundă care se reflectă în fapte: în cinste, în adevăr, în renunțarea la păcat și în ascultarea de poruncile Lui. Orice formă de credință care nu produce o viață trăită în neprihănirea lui Dumnezeu este o mare amăgire.

Este o realitate dureroasă: Mulți spun că Îl iubesc, dar când vine vorba de ascultare, de trăirea poruncilor Lui, aleg întunericul. Aleg confortul, aleg religia, aleg aparența — dar nu aleg Cuvântul.

Domnul Isus este disprețuit datorită Cuvântului Său care nu acceptă compromisul. Domnul spune că nu-L poți iubi și în același timp să disprețuiești poruncile Lui. „**Cine nu Mă iubește, nu păzește cuvintele Mele.**” (Ioan 14:24)

Aceasta nu este doar o chestiune de moralitate, ci o dovadă spirituală clară a stării inimii. Nesocotirea poruncilor Lui — inclusiv cele legate de cinste, dreptate, plata taxelor, renunțarea la sine și supunerea față de autoritate — nu este doar o problemă de comportament, ci o dovadă că inima nu Îl iubește pe Domnul.

De fapt, mulți Îl disprețuiesc pe adevăratul Isus. Nu din neștiință, ci din împotrivire conștientă. Îl urăsc pentru că le poruncește să trăiască în curăție să

renunțe la veniturile obținute pe nedrept, să se supună, să nu se justifice.

Chiar dacă spun că Îl iubesc, Îi cântă, se roagă și predică, realitatea este că Îl urăsc — exact cum spune Scriptura: „Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele.” (Ioan 3:20)

Îl disprețuiesc pentru că umblă la „buzunarul” lor, pentru că prezența Lui le amenință diminuarea câștigului și le descoperă lăcomia lui Iuda, ascunsă în inimă. Îl nesocotesc prin faptele lor, trăind ca și cum El nu ar avea niciun drept asupra vieții lor.

Neprihănirea cerută de Hristos, prețuită cu moartea. Această ură a omului față de lumină a fost folosită și de Satan ca armă finală pentru a-L da la moarte pe Domnul Isus. El știe că oamenii iubesc mai mult întunericul decât lumina (Ioan 3:19), că urăsc lumina pentru că le descoperă faptele rele și că adevărul trezește împotrivire în inima celor care trăiesc în păcat.

Acest lucru se observă clar în Matei 22:15–22, unde este descris planul lui Satan bine pus la punct. El a insuflat mai marilor religioși o întrebare aparent legitimă, cu scopul de a stârni ura mulțimii nu doar împotriva învățaturii Lui, ci și împotriva lui Hristos însuși.

Deși întrebarea pare să vină de la oameni, inițiativa nu este pur omenească. În spatele acestei întrebări-capcană se află Satan, autorul planului de discreditare și eliminare a lui Hristos.

Întrebarea despre plata birului către Cezar era o provocare cu dublu tăiș. Poporul evreu detesta regimul roman nu doar din motive politice, ci și din cauza poverii fiscale apăsătoare impuse de ocupație — o povară asemănătoare cu cotele obligatorii impuse de regimul sovietic în România după al Doilea Război Mondial.

Satan a speculat această tensiune, știind că o simplă aprobare a plății birului putea aprinde ura mulțimii. Cunoscând învățătura Sa despre neîmpotrivirea față de cel ce îți ia cu sila ale tale — „Celui ce vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa” (Matei 5:40) — Satan a dorit să-L prindă într-o cursă care să permită condamnarea Lui.

Știind că răspunsul Său nu putea fi în dezacord cu propria învățătură, Satan, prin această întrebare, a reușit să stârnească ura poporului evreu. Când Domnul Isus a spus să se dea bir Cezarului, a fost perceput ca un trădător al cauzei evreiești.

Aceasta a produs ura mulțimii, pentru că poruncile Lui loveau direct în dorința de a evita plata birului, în mândria, ambițiile și așteptările lor — dar mai ales în buzunarul lor, atingându-le veniturile și confortul financiar.

A obținut ceea ce urmărea: ura poporului și, printr-o minciună, o acuzație politică aparent legitimă, menită să justifice condamnarea Domnului Isus. Minciuna rostită de conducătorii religioși a fost că Domnul ar fi spus să nu se dea bir Cezarului, prezentându-L astfel ca un instigator împotriva autorității romane. Deși El afirmase clar: «Dați Cezarului ce este al Cezarului», această distorsionare a

cuvintelor Sale a fost folosită pentru a-L acuza de răzvrătire și a forța o condamnare din partea lui Pilat.

Și astăzi, situația nu s-a schimbat. Ura pe care poporul a manifestat-o atunci față de această învățătură a lui Hristos este prezentă și astăzi. Cel care disprețuiește această învățătură și refuză să dea Cezarului ce este al Cezarului, de fapt, îl urăște pe Hristos, pentru că mesajul Lui lovește exact acolo unde el iubește: în câștigul nedrept. Învățătura Domnului Isus este radicală, pentru că demască pe cel ce iubește plata fărădelegii. Ea cere o viață trăită în dreptate, în supunere față de autorități, nu în ascunderea veniturilor. Este o chemare la respectarea ordinii civile, chiar și atunci când autoritățile nu sunt perfecte.

Chiar și atunci când ni se cere ceva nedrept, Domnul Isus ne învață: „Nu vă împotriviți celui ce vă face rău” (Matei 5:39) — o invitație la renunțarea de a-ți face dreptate și la trăirea unei vieți în care neprihănirea și pacea sunt mai importante decât revendicarea dreptății proprii. Această învățătură nu oferă o cale ușoară, ci una îngustă, care trece prin lepădare de sine și cruce.

Astăzi, mulți iubesc un alt Isus — nu pe Isus cel adevărat. Îl iubesc pentru vindecările pe care le face, pentru Raiul pe care-L oferă, pentru pâinile înmulțite și pentru că le rezolvă problemele. Îl acceptă atâta timp cât nu le tulbură câștigul nedrept.

Dar Îl resping când le cere integritate, ascultare, renunțare și supunere. Reacția mulțimii din vremea Lui este aceeași și astăzi: de la admirație la ură. Mulți L-au ascultat cu uimire, dar au fost profund dezamăgiți când au înțeles că:

- Domnul Isus nu va conduce o revoluție politică împotriva Romei.
- Le cere supunere față de un regim nedrept.
- **Îi „trădează” cerându-le să plătească bir Cezarului.**

În ochii mulțimii, un astfel de Mesia a fost o mare dezamăgire. De aceea, ura lor a crescut, culminând cu strigătul: „Răstignește-L!” Isaia descrie exact această reacție: „Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința... și noi nu L-am băgat în seamă.” (Isaia 53:3) Această ură față de Isus cel autentic nu este doar o realitate istorică, ci o trăsătură constantă a inimii omenești.

Domnul Isus a fost disprețuit pentru că nu a corespuns așteptărilor omenești. A fost urât nu pentru vreo greșală, ci pentru sfințenia Sa, pentru curăția inimii și pentru faptul că a expus păcatul oamenilor și i-a chemat la o viață de supunere — chiar și în fața nedreptății. El însuși spune în Ioan 7:7: „Pe voi lumea nu vă poate urî; **pe Mine Mă urăște, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele.**” Adevărul rostit de Hristos a deranjat, pentru că lumina Lui a scos la iveală întunericul din inimi.

Același dispreț persistă și astăzi. Mulți Îl admiră pe Domnul Isus pentru jertfa Sa adusă pentru păcatul nostru, dar disprețuiesc poruncile Sale — mai ales atunci când acestea le afectează interesele materiale.

Este mai ușor să iubești un „Isus” care nu cere mai nimic decât să urmezi pe Hristos cel răstignit, care cere totul. Când adevărul atinge câștigul personal, mulți preferă să închidă urechea și să întoarcă privirea.

Isus cel adevărat, așa cum este revelat în Scriptură, nu este un simplu simbol al iubirii necondiționate, ci Domnul și Stăpânul care cheamă la pocăință, la supunere, la cruce și la o viață sfântă. Nu a căutat popularitatea, ci a rostit adevărul, chiar cu prețul urii și al crucii. Scriptura este foarte clară în această privință: „Lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.” (Ioan 3:19)

În contrast, Isus cel fals promovat în multe organizații religioase este o proiecție comodă: un Isus care nu condamnă păcatul, nu cere sfințenie, nu vorbește despre judecată, ci doar despre mântuirea prin har, acceptare și binecuvântare. Este un Isus care iubește necondiționat, și care nu deranjează, nu provoacă, nu cere restituire.

Această imagine falsificată este iubită pentru că: Nu cere pocăință reală, ci doar o afiliere emoțională. Nu confruntă păcatul, ci îl ignoră sau îl redefinește. Nu vorbește despre cruce, ci despre har. Nu cheamă la supunere, ci la independență spirituală.

Însă alegerea de a păstra ceea ce nu ne aparține este o ofensă directă la adresa sfințeniei lui Dumnezeu. Domnul Isus nu acceptă o pocăință parțială, ci cere o despărțire totală de nelegiuire, o întoarcere completă de la faptele întunericului.

Adevărata întâlnire cu Hristos produce o schimbare radicală — ca în cazul lui Zacheu, care nu a căutat justificări, ci a ales să repare ce greșise. Așa arată pocăința autentică: recunoaște vina, îndreaptă răul și aduce lumină acolo unde fusese întuneric.

Domnul Isus este urât pentru că ne cheamă să trăim în tot ce este drept. El nu se lasă manipulat de aparențe religioase, ci pătrunde adânc în inimă și cere adevăr. Iar adevărul cere lepădare, renunțare și restituire. El nu vine să ne mângâie în păcat, ci să ne elibereze de el. Ne cheamă să dăm înapoi lucrurile furate și ascunse. Pentru mulți, renunțarea la ceea ce au dobândit pe nedrept de-a lungul vieții pare aproape imposibilă — o povară prea grea.

Isus cel fals este iubit pentru că nu mustră cugetul și nu cere restituirea bunurilor furate. El nu insistă asupra reparării păcatului. De aceea, mulți justifică păstrarea lucrurilor obținute pe nedrept printr-o interpretare greșită a harului — considerând că Dumnezeu „nu ține cont de vremurile de neștiință” (Faptele Apostolilor 17:30).

Însă acest verset nu susține păstrarea a ceea ce a fost furat, ci proclamă chemarea universală la pocăință: „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, dar poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască.”

Așadar, harul nu anulează dreptatea, ci o împlinește prin pocăință și reparare.

Această reparare nu este un act de bravură, nici un merit personal care trebuie lăudat, ci o dovadă a pocăinței sincere. Este o pocăință față de lucruri rușinoase, față de fapte care au fost o ofensă directă la adresa sfințeniei lui Dumnezeu. Nu este ceva cu care să ne mândrim, ci ceva care trebuie făcut cu smerenie, cu lacrimi și cu recunoașterea gravității păcatului.

El ne cheamă să renunțăm la păcatul lui Acan — la lucrurile furate și păstrate cu încăpățănare, sub justificarea că „e prea greu să le restituim”. Însă tocmai această greutate este testul pocăinței autentice. Refuzul de a renunța la ceea ce nu ne aparține arată că inima nu s-a desprins cu adevărat de nelegiuire. Dumnezeu nu caută justificări, ci ascultare deplină.

Adevărata pocăință nu caută scuze, ci caută lumină. Nu negociază cu păcatul, ci îl condamnă și îl îndepărtează. Nu este o laudă pentru curajul de a restitui, ci o recunoaștere dureroasă a faptului că am trăit în întuneric — în păcat ascuns, în nelegiuire. O recunoaștere că am trăit într-o cultură a furtului de la stat, moștenită din comunism, când se fura de la colectiv, fabrică, de la cartofi, mere, struguri, până la cuie. Pocăința adevărată înseamnă să părăsim definitiv faptele rușinoase care sunt o ofensă la adresa lui Dumnezeu.

9. Când Biserica închide ochii la câștigul nelegiuit

Dacă ai trăit ani de zile în acest păcat — justificând munca la negru sau evitarea taxelor — și biserica din care faci parte nu doar că nu te-a mustrat, ci a tolerat sau chiar a închis ochii față de această practică, atunci este un semn grav că și ea se află într-o stare de rătăcire și moarte spirituală.

O astfel de biserică nu reflectă neprihănirea care caracterizează Împărăția lui Dumnezeu, ci a coborât standardul sfințeniei la nivelul convențiilor omenești. Biserica nu a fost dată pentru a valida păcatul, ci pentru a forma caractere neprihănite, alinate la adevărul lui Dumnezeu. Scopul ei este să aducă omul la înălțimea staturii plinătății lui Hristos, Cel neprihănit, nu să-i ofere confort în nelegiuire.

Adevărata biserică nu coboară standardul, ci îl înalță — chemând fiecare suflet la transformare, curăție și responsabilitate. Ea nu se mulțumește cu aparențe religioase, ci urmărește desăvârșirea în Hristos, care este modelul suprem de neprihănire. Scriptura spune că slujitorii lui Dumnezeu au datoria să vegheze asupra sufletelor celor încredințați lor (Evrei 13:17), iar această veghere implică și netolerarea păcatului.

Atunci când biserica nu mai mustră păcatul, ci îl tolerează, ea trădează mandatul divin și devine complice la rătăcirea sufletelor. Când o comunitate de credincioși acceptă în mod tacit păcate evidente, cum este înșelăciunea fiscală, ea este părtașă la ele. Lipsa de reacție nu este neutralitate, ci aprobare tăcută.

O astfel de biserică, care nu are curajul să spună adevărul, care nu mustră

păcatul și nu cheamă la pocăință, este o biserică lipsită de viață. Chiar dacă are activități religioase, cântările răsună și predicile se țin, dacă Duhul Sfânt nu lucrează sfințenie și transformare, acea biserică este moartă. Iar cei care fac parte dintr-o astfel de adunare, sunt mădulare moarte — prezenți fizic, dar despărțiți de viața care vine din Hristos.

Această stare este asemănătoare cu cea a poporului Israel, în Iosua capitolul 7, când Dumnezeu și-a retras prezența din mijlocul lor din cauza păcatului ascuns al lui Acan. Deși erau chemați să cucerească țara promisă, au fost înfrânți de un dușman slab, iar Dumnezeu a spus: „Nu voi mai fi cu voi dacă nu nimiciți ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru.” (Iosua 7:12).

Aceasta nu a fost doar o disciplinare, ci o retragere clară a prezenței divine. Dumnezeu nu mai era acolo — nu mai lupta pentru ei, nu mai binecuvânta lucrarea lor — până când păcatul a fost descoperit, mărturisit și îndepărtat. Acest verset subliniază că prezența lui Dumnezeu nu poate coexista cu păcatul tolerat sau ascuns. El nu doar că se retrage, ci avertizează că nu va mai fi cu poporul până când păcatul nu este îndepărtat complet.

Adevărata biserică a lui Hristos este vie, curată și veghează cu discernământ sfânt asupra păcatului, oricât de acceptat ar fi el în societate. Ea nu se conformează lumii, ci se conformează Cuvântului. Dacă biserica din care faci parte nu face acest lucru, dacă tolerează păcatul și nu trăiește în lumină, nu amâna decizia. Dumnezeu te cheamă astăzi să ieși, să te desparti, să alegi curăția și să te aliniezi la standardul neprihănirii Sale. Ascultă glasul Lui și pășește pe calea sfințeniei — El promite că te va primi.

Scriptura este clară în această privință. Apostolul Pavel scrie în 2 Corinteni 6:17-18: „De aceea, ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fice, zice Domnul Cel Atotputernic.”

Această chemare nu este una la izolare, ci la separare sfântă. Nu este o invitație la judecată, ci la curăție și loialitate față de Dumnezeu. Când o comunitate refuză să se pocăiască și persistă în tolerarea păcatului, cel care este flămând după neprihănire este chemat să se despartă, nu din mândrie, ci din ascultare.

Scriptura avertizează să nu ne unim cu cei care trăiesc în aceste păcate: „Ce tot înșiri tu legile Mele și ai în gură legământul Meu, când tu urăști muștrările și arunci cuvintele Mele înapoia ta? Dacă vezi un hoț, te unești cu el...” (Psalmul 50:16-18). A rămâne într-un astfel de context — fără mărturie și fără luptă — înseamnă a deveni parte dintr-un trup lipsit de viață, și de prezența lui Dumnezeu.

Despărțirea de nedreptate este uneori dureroasă, dar este singura cale spre părtășia adevărată cu Dumnezeu. El promite că va primi pe cei care aleg sfințenia, chiar cu prețul rupturii de ceea ce este familiar. Adevărata biserică este formată din cei care aleg să trăiască în lumină, chiar și atunci când întunericul este majoritar.

10. Chemare la ucenicie – drumul spre asemănarea cu Hristos

La chemarea lui Hristos de a trăi în neprihănire, cel care se lasă cercetat de Duhul Sfânt va avea o dorință profundă de schimbare. Această dorință nu este superficială, ci se manifestă ca o foame și o sete după neprihănire — semnul unei inimi trezite, care tânjește după o viață curată, plăcută lui Dumnezeu.

Această sete sinceră deschide drumul nașterii din nou, momentul în care omul este restaurat în relația cu Dumnezeu și primește o nouă identitate: ucenic al Domnului Isus Hristos. Dar ucenicia nu este doar o etapă inițială, ci o călătorie continuă de formare spirituală, în care credinciosul este chemat să crească „până va ajunge la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:13).

Această transformare nu este doar o schimbare de comportament, ci o despărțire radicală de tot ceea ce ne desparte de Dumnezeu — inclusiv de fructul păcatului lui Iuda și al lui Acan: lucrurile ascunse, păstrate cu încăpățănare de mulți, sub povara restituirii.

Ca ucenici ai Săi, suntem chemați să trăim cum a trăit El — fără comori ascunse, fără compromisuri, fără câștig obținut pe nedrept. A trăi în lumină înseamnă a fi transparent, drept și curat înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu nu se clădește pe ascunzișuri, ci pe adevăr, dreptate și sfințenie.

Această viață transformată se manifestă printr-o ucenicie reală, în care Împărăția lui Dumnezeu devine prioritatea supremă, iar neprihănirea Lui – modelul tău de viață, așa cum ne învață Scriptura: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui...” (Matei 6:33)

Este o viață trăită așa cum a trăit Hristos, în adevăr, cu integritate și supunere față de cerințele neprihănirii lui Dumnezeu — o chemare la renunțarea la orice compromis și la umblarea zilnic pe calea strâmtă a dreptății. (Matei 7:14)

Trăirea valorilor Împărăției lui Dumnezeu nu este ușoară, dar este plină de sens și de frumusețe. Este un drum dificil, dar binecuvântat.

Un îndemn personal

Dumnezeu te cheamă să te înscrii în școala uceniciei Sale. Nu amâna acest pas. Răspunde chemării Lui cu credință și hotărâre. Roagă-te Domnului să-ți dăruiască o biserică vie, care nu tolerează păcatul — un loc unde să fii hrănit spiritual, corectat și încurajat să crești în dreptate așa cum cere Scriptura: „Urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.” (2 Timotei 2:22). Doar acolo vei putea crește „la statura de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:13).

Dacă nu există o biserică vie în apropierea ta și ai nevoie de sprijin sau îndrumare, suntem disponibili să te ajutăm — ne poți contacta pentru a primi ajutorul necesar ca să începi o viață cu adevărat nouă în Hristos.

Alte materiale pentru trezire spirituală:

ROSTUL VIEȚII

NAȘTEREA DIN NOU

HAINA DE NUNTĂ

BISERICA - TRUPUL LUI HRISTOS

TRANSFORMAȚI DUPĂ CHIPUL LUI HRISTOS

EȘTI CU ADEVĂRAT NĂSCUT DIN NOU?

Le poți comanda și le vei primi gratuit!

Ascultă predici audio trezire spirituală pe: www.cuvantcurat.ro

Înscrie-te și participă la studiul Scripturii, pe teme:

Nașterea din nou; Roadă Duhului; Viața nouă din Împărăție; Biserica - Trupul lui Hristos;

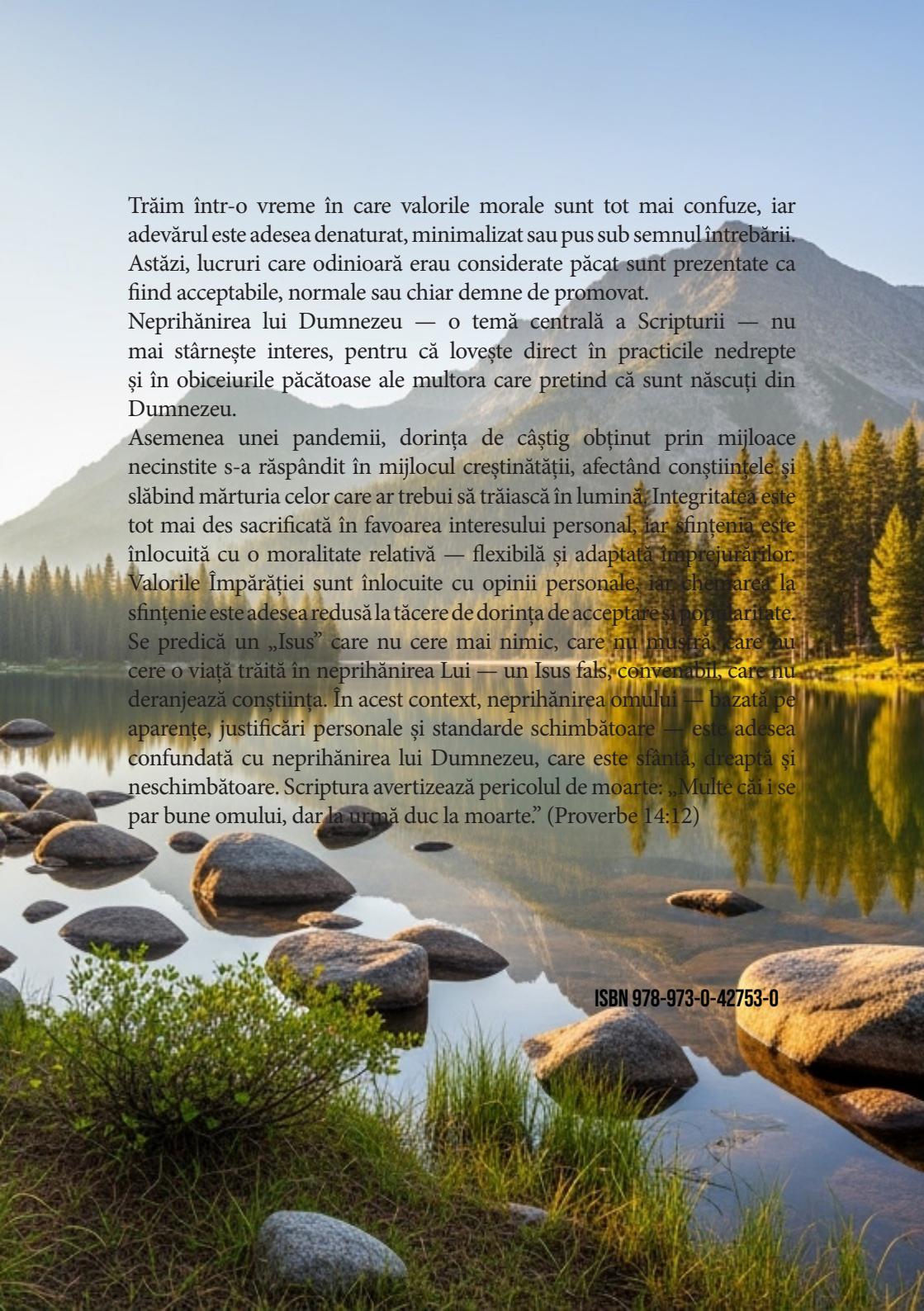
Această broșură se distribuie gratuit.

Dacă crezi că această broșură poate aduce o trezire, te rugăm
participă și tu în lucrarea de distribuire.

Ne poți contacta la:

tel. 0744.57.47.11

sau prin e-mail: contact@cuvantcurat.ro

Trăim într-o vreme în care valorile morale sunt tot mai confuze, iar adevărul este adesea denaturat, minimalizat sau pus sub semnul întrebării. Astăzi, lucruri care odinioară erau considerate păcat sunt prezentate ca fiind acceptabile, normale sau chiar demne de promovat.

Neprihănirea lui Dumnezeu — o temă centrală a Scripturii — nu mai stârnește interes, pentru că lovește direct în practicile nedrepte și în obiceiurile păcătoase ale multora care pretind că sunt născuți din Dumnezeu.

Asemenea unei pandemii, dorința de câștig obținut prin mijloace necinstite s-a răspândit în mijlocul creștinătății, afectând conștiințele și slăbind mărturia celor care ar trebui să trăiască în lumină. Integritatea este tot mai des sacrificată în favoarea interesului personal, iar sfințenia este înlocuită cu o moralitate relativă — flexibilă și adaptată împrejurărilor. Valorile Împărăției sunt înlocuite cu opinii personale, iar chemarea la sfințenie este adesea redusă la tăcere de dorința de acceptare și popularitate. Se predică un „Isus” care nu cere mai nimic, care nu mustră, care nu cere o viață trăită în neprihănirea Lui — un Isus fals, convenabil, care nu deranjează conștiința. În acest context, neprihănirea omului — bazată pe aparențe, justificări personale și standarde schimbătoare — este adesea confundată cu neprihănirea lui Dumnezeu, care este sfântă, dreaptă și neschimbătoare. Scriptura avertizează pericolul de moarte: „Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte.” (Proverbe 14:12)

ISBN 978-973-0-42753-0